

מח

מהרים בר ברוך

זה לעכב מליטון הערצון לעכו"ם אז נר' שיחזיר הישראל המלוה המשכון בלא הריבית אבל אם העכו"ם אינו אגס כיון שיכול לעכב העירצון עבור הריבית יעכב המשכון ואם זה הישראל רוצה ליתן עבור העכו"ם מותר לקבל שהרי הישראל שלים ולא לזום :

סי' תמ"ח (ע) ואם ישראל יסרך למעות ואמר לישראל הא לך העירצון של עכו"ם ואם"כ טען שלי הוא ורימיטיך יכול המלוה לעכב המשכון עד שיחן לו הריבית אפי' לזה שרואה ליטצע שלינו של עכו"ם ואמר זה אינו מאמין אלא לדברך הראשונים . ודבר זה רפאל צדי :

סי' תמ"ט (פ) מדה שאהרן חזוני שאין לדמות ריבשה כי פחם עכו"ם הורגים והוי כעושה צדיים וכי עכו"ם יותר רע מנחש שרצון פוטרין (ז) הסיך זו את הנחש ר' (פ) יבועש מתייב ומתמים פוטרין (סנהדרין דף ע"ז:) (ר) מאי טעמא דח"ק דפטר הסולחי כיון שעושה צדיים (קידושין דף מ"ג:) (ש) ועוד שהשיטה החם מוכחח (ח) ומשום דיש שלים לדבר עבירה קמפייצו שמאי הזקן (ט) :

סי' תנ"ן ועל האשה שנשחמדה אם נעלה יורשה נ"ל שאין יורשה מדקחני אין לה כתובה ולא פירות ש"מ שהקדן שלה ואינו יורשה דככל החלמוד דקחני אין לה פירות משמע שהקדן שלה וכן משמע במס' כרובות (ק"א) צדיח הילכך כיון שהקדן שלה אינו יורשה אך לר' יוסי ולר' אליעזר דפליגי (א) לח"ק (בצמות דס"ז:) משמע דירשה מדקחמרי ר' יוסמן (סס דף ל"ח:) צמי קמאי מורו לנחראי דהשחח כתובה מדדידיה (ג) לדדיה לא קמים כ"ש מליחמה ונעשה ידיה דמדידה (ג) לא קני הילכך ה"ה יורשה דמד דה לדדיה לא קנסין דלא (ד) אבל לח"ק קנסין דלא ירית ומי לא מידי ושיחתי נכונה יעקב צרי שלמה ישיע"מ :

זה לשון אביאקה פי' האומר

סי' תנ"א רב זביד הוה מהפך צהיבא ארעא וכו' (קידושין דנ"ע:) עד עניי מהפך צמררה וצא אחר ונטלה נקרא רשע וה"מ אם קונה דבר צשויו דדמי קלה לרינא דבר מיירא משום ועשיה הישר והטוב שיכול לעלות ולקנות צמקום אחר אבל דבר הפקר או מהפך שיחנה לו נחנם וקדמי' אחר זכה ואין נקרא רשע כדאמר (צ"מ דף ק"ה:) מתנה לית צם משום דינא דבר מילחא ומן (פ"ח פ"ד מ"ג צ"מ ר"י) נעלמקלח פאה וזרק לו על הצלר וכו' מעצירין הימנו והא דהגן צפי הניחזקין(נט):כמנקק צראש(ה)שחמחי גזל מפני דרכי שטוס ה"מ (ו) משום שטרק ותיקא ומתך בעני על זה וכן דאמר פי' לא יספור

אלל עכו"ם דהא לית ליי זכיה לעכו"ם וכן פסק ר"ם כדמוכס שמעתיך ודבר זה שאל רבי זקוני את רבי' דר' הלוי והתיר (ג) אפי' לא העמידו אלא עכו"ם משום דלא חסרה חורה אלא ריבית הצאה מלוה (ד) ללוה (שם דף ס"ט :) ורבי' מגמגם בדבר וס"ו אין לנהוג היסר בדבר :

סי' תמה (ה) מצאתי פיסקי מורי' רבי' בשם ריב"ח הלוי מניח

(ה)וספחה צ"מ פ"ה*) ישראל שאמר (ו) לא והלוח מעשתי צריבית אסור ומשמע משום שאסור לישראל לשנות עכו"ם שילוח לו מעות מישראל צריבית דהכל ע"ס אחר אבל אם ישראל (ז) לא וזהו מן העכו"ם והעכו"ם לוח מישראל מספקא לו אם מותר אם לאו ורבי' גרסום פסק עם אחר העכו"ם לישראל לא ולזה לי מעות מישראל צריבית שמוחר לעשות כן כדחניא צחיספחה (שס*) עכו"ם שאמר לישראל לא והלוח לי (ס) מעות צריבית לישראל (ע) דכי מיתר דהוי שלותו של ישראל הלוה ואין כלן ריבית ומ"מ מניח צחיספחה דאסור לעשות כן מפני (י) ומ"מ יבגו הפס היסר דבר ופ"י מה שנהגו אם לוח ישראל מישראל מציוו ללוך עכו"ם וק"ב עם העכו"ם צריבית ציוקק ועם ישראל המלוה כפסוח ולאחר זמן (כ) יסרה העכו"ם העירצון ונותן לישראל ציוקק נר' שכל המחזר לישראל הלוה גיש להסזיר העירצון צע"כ אבל אם ק"ב עם מציוו ציוקק והעכו"ם אלס נר' שלא יתן הישראל מניסו כלום שהרי על דעת העכו"ם הלוה ואם מושרו שקיבל מן העכו"ם יותר ישנע שצועה ויפטר :

סי' תמו (כ) ואם ישראל חייב לעכו"ם מעות ודמק אומר לפרוע ומסר לו

ערצונו ללוות מה שיראה והלך העכו"ם ולוה מישראל אחר ולצדק כשנא ישראל לפרוע לפדות ערצונו מן העכו"ם א"ל לא ופדה ערצונו מישראל צריבית אסור לקבל ריבית מישראל זה שהרי ללוך ישראל סלווס שהרי ע"כ היה לו לפרוע לעכו"ם ודמי לשולם את העכו"ם להלוות מחבירו צריבית דאמר לעיל דאסור הי"נ לא שנה דודאי אסור אבל ישראל השאיל ערצונו לעכו"ם ומיעטנו צרי ישראל צרשות ללוך עלמו ואם"כ לא פדה העכו"ם ערצונו לפי שהוא אגס והלך הישראל בעלמו ופדלו מותר לישראל לקבל ריבית מישראל דהוי כמוכרו לו אבל כשישראל חייב מעות לעכו"ם ונתן לו עליהם משכון חסם ודאי ללוך ישראל לזה אע"ג דאין שליחות לעכו"ם נר' דאסור כיון שמידי הישראל צא הריבית :

סי' תמ"ז (ז) ואם משאיל ישראל ערצונו לעכו"ם

והעכו"ם אגס אינו רוצה לפדותו אין ישראל המלוה יכול לעכב המשכון ולומר אינו משזירו לך אלא לעכו"ם דלא יהא אלא גזלן שנטל מזה ונתן לזה (ז) וכל זמן שלא נתייאש ממנו והוא צעין ודאי יחזיר לו צע"כ הי"נ לא שאל וכן פסק רבי' גרסום מותר הגולם ועם משמע (ס) דודאי אם העכו"ם אלס שאין יכול הישראל

הגהות

- (א) ועיי' ארובות סי' תש"צ . (ד) ל"ל למלוה . (ה) מדרכי צ"מ פ"ה סי' של"ז שלים . והוכחה גם בצפר תמים דעיס להרצ"ב בסי' ק"ח בשם ריב"ח מסי' זה עד סי' ת"ן מעט יותר צאורק . (ו) ל"ל לעכו"ם . (ז) ל"ל אחר להעכו"ם .
- (ח) ל"ל מעוטי . (ט) ט"ם הוא . (י) ל"ל מנחית העין . (כ) ל"ל פדה . (ל) מדרכי שם . (מ) ארובות סי' תשל"ט מדרכי שם . (נ) ל"ל דכל . (ס) אולי ל"ל דווקא . (ע) ארובות סי' קמ"ג צאורק מדרכי שם . (פ) פי' השאלה בצמפחות .
- (צ) ל"ל כדחתן . (ק) ל"ל יהודה . (ר) ל"ל ועוד מאי כו' . (ש) פי' והתם גם בשליח עכו"ם מיידי כדמייחתי מחרצ צני עמון . (ת) ל"ל דמשום . (י"א) ל"ל ח"ק . (ב) ל"ל לדירה . (ג) ל"ל לדריי' לא קמים . (ד) ל"ל ירית . (ה) ל"ל הזות .
- (ו) ל"ל החם שפסם ונקק ומתך כו' :

מהר"ם בר ברוך

ואפ"ה ללורכו חייב דנציא דעת צעלים פרי עקיבא והכי נמי כי צעלים למוד צה היו גזלן אע"כ שהסחירה למקומה שנחנה לקטן וכו' וקום שיחד לה אצוי לא היו חזרה לר' עקיבא דנציא דעת אצוי שהוא צעל הללוות - חזי חקף :

סי' תנ"ד ראיתי צהלכות גדולות שאם הוליוצני מלוה שפר על הלוה וטען דפרוע הוא דליין יכולין (ט) לישבע ולטול דליין אדם מוריש שזועה לצניו ואזיבס היה חייב לישבע צפי (ת) מרובה דאמר (ח) האי מאל דלפיק שטרל על חצרי וכו' ולא נהירא דהא רב ושמואל דאמרי (שס ד' מח') אין אדם מוריש שזועה לצניו דוקא כשמת לוה צפוי מלוה אבל מת מלוה צפוי לוח יורשין נשבעין שזועה יורשין ומטלין אפי' מן היחומים וכ"ש מלוה עלמו והרי זה יכול לומר דאכתי לא היתה שזועה דרב פסא גופיה אמר צפי כל הנשבעין (מח:ת) האי שטרל דיתמי לא מיקרע קרעיין לי וכו' ופי' הקונטי כגון שמת לוה צפוי מלוה ומשמע אבל אם מת מלוה צפוי לוה אפי' רב ושמואל מודו דנשבעין והמצין ע"ה אכל מיא אכל למישמע דאמר הצו דלא להוסיף עלה דאמר רב פסא (כס') אפוגס שטרו ומת יורשין נשבעין שזועה יורשי וכן פרי"ם דלא קיי"ל כרב ושמואל אלא דוקא ציתומים מן היחומים אבל מלוה עלמו נשבעין שלא פקדו אבא :

העתקתי וזה לשון פ' הכותב

סי' תנ"ה (ג) אמר שמואל המוכר שטר חוב לצניו וחזר ומסלו מקול ואפי' יורש מוסל ומודה שמואל צמכנסת שטר חוב לצעלה וחסרה ומחלתו שאינו מוסל אפני שירו כידה וצפי מי שמת (ד' קמ"ז') אמר דצמכנסת שכיב מרע אינו יכול למחול רב למס בני הטעם משום שיכול לומר פייחתי צמכנסתי ולא פש לי בני (ולא) מידי אי נמי ומספקא לי אי פריעא הוא ויש להשיב א"כ אחאי חלה הטעם משום דיידו כידה ועוד משונה ומסרון וזקיני פי' הטעם משום דלא ילא חסוד מכח המוכר או היורש דאי נצי האיך טעין אישחנב לי דלא פריעתיך לא יגבה אלא בשזועה הלכך יכול למחול וכו' דהנן צפיקין (כחובות ד' פ"ו') אכל מצביע את יורשי יורשיה ואת הצאים צרשוחה דהיינו צעל כמחנה כרפירשיי וכו' מפורש צחוספפחא דכחובות (פ"ט) היינו דוקא דקרקישו לי חזי וכחצו שטרל (ג) בשמי דאו ילא (ד) מכח המוכר כדאמר הכא ואי פיקח הוא וכו' ומחנת שכיב מרע אלמנה רבנן כדי שכל חטרוק דעתו עליו ועשאוהו כשל חורה (צ"ב סס') וצמכנסת שטר חוב לצעלה טעמא משום דיידו כידה : אביאסאף

סי' תנ"ו מעשה שאמר ראובן לשמעון אל חפרעני אלא צעדים ופען שמעון שפרעתי צפ:

יספר (ד' כ"א :) האי צר מרובא וכו' ואמריין מרמיקין מלודם הדג מלא (ז) הדג החם נמי ערם צה להקן המלודות אי נמי כגון שנמלא לו גם צמקוס אחר ללוד והא דרפיקין צמקוס הצהים (ד"ד:) ניכסי הכוזה כפי (כ) צמכנזר דכל המסזיק צה זכה רשעים פי' כפי שהמסזיק קנה מיהו חייב הוא דמי השדה ללוקח שעל ידי זכותו מפסיד ונקרא רשע מדין ומכפך צמכרה אף ר"ת פי' (ט) דליהו אפסיה שנתן לכוחי העעות עד שלא מסר לו השטר :

סי' תנ"ב ארבע מידות צמוכרין (ב"ב ד' פ"ג :) מכר לו סיסין יפות ומלאו רעות הלווקא יכול למזור צו רעות ומלאו יפות למזור צו רעות ומלאו רעות יפות ומלאו יפות אין אחד מהם יכול למזור צו שמתחית ומלאה לצנה וכו' עד יין ומלא סומץ סומץ ומלא יין שיהם יכולים למזור צהם דמקח טעוה הוא (י) וכן אם מכר כסף סיגים ומלא לרוף אין (כ) יכולין למזור אבל זהב ומלא כסף או להיפך שיהם יכולין למזור צהן אצי אהק צפיה :

סי' תנ"ג ראובן שלח את צנו הקטן אלל שמעון לקבות לו יין צפשוט או שנים קטן ושלם הפשוט וקנקן ציד הקטן ונתן לו הקטן פשוט (:) לשמעון ומרר לו שמעון יין צהוד הקנקן ושיצד קטן את הקנקן צמירחו ואיצד את היין שמעון חייב לשלם את הפשוט ואם נפל שמעון את הקנקן למדוד צו יין לאשר חייב אף על הקנקן (ת) (כדחנה ר') (צ"ב ד' פ"ז') השולח את צנו אלל פנווי למוד צו צאיסר (ע) יין ונפל את האיסר ושיצד את הללוסיה ואיצד את השמן שלקח צאיסר חייב פנווי דקצברי רבנן לאודועיה שדרי' והוא לריך לשמן לכגור לו על ידי שלושו הלכך הוי השמן צרשות פנווי עד דמטי לידה ופריך אחאי פנווי חייב על הללוסיה אצידה מדעת היא שרהי מסר למי שאינו יודע לשמור והוי כללו הפקיר ומשני רצה ור' צירא חלוו צטלה פנווי למוד צה לאמרים והוי שואל שלא מדעת ובגזן הוי ולא ילא מידי גזילה עד שיחזירה לצעליה ואע"כ דפליג עליי ר' יהודה (פ) אומר פנווי פסור שעל מנה כן שלחו אצוי שהוא עלמו יביא יל דהלכה כאכמים ותו דהא צמחא דללוסיה כרי עקיבא חזלא ואליצד דר' יוסקן דתנן פי' המפקיד (מי') המפקיד אלל חצירו ולא יסדו לה מקום ויטלטה ונשצרה אם מתוך ידו נשצרה ללורכה פסור ללורכו חייב אם משכניהם נשצרה צין ללורכו צין ללורכה פסור יסדו לה צעלים מקום וטלטה ונשצרה צין מהוך ידו (נ) הניסה ללורכו חייב ללורכה פסור ואר' יוסקן מאל דמחרנס לי פביתו אליבא רסד תכל מוצליא (ק) מנחי צבי מסופא דודאי רישא ר' ישמעאל דאמר לא בעינן דעת צעלי' צמרה וסיפא ר' עקיבא דאמר צעין דעת צעלים צמרה וצמקאף צעי רב שסא למחוי כגון שטלטה להציא עליה בגלות וקצר שואל שלא מדעת גזלן הוי וכולה ר' ישמעאל (ר) היא וסיפא שהניסה צמקוס שאינו מקומה ור' יוסקן הניסה צמקומה משמע

הגהות

- (א) ז"ל רי"ת • (ט) ז"ל סן • (ע) צכ"י דליחזו וסי"ס • (י) מרדכי צ"ב פ"ה סי' תקס"ג הגמ"י פי"ז עה"ה מכירה אות אי' (כ) דבר זה ל"ש • ואלו ז"ל אינו יכול וקאי אלווקא • ועיי' צש"ן ח"י"ת סי' רל"ב ס"ה א' • (ג) צכ"י לו שמעון וסי"ס • (ד) ז"ל כדחנן השולח כו' • (ע) ז"ל שמן • (פ) ז"ל ואומר • (ז) ז"ל וצין ומהניסה ללורכו • (ק) ז"ל מנחי • (ר) צכ"י אחר ועי"ס • (ש) צכ"י להשבע ועי"ס • (ת) ז"ל שזועה דהיינו דק מ"א • (י) ז"ל רב פסא • (ב) מרדכי כחובות ט"ט סי' רי"ט • (ג) ז"ל צממי • (ד) ז"ל מכס :

מדרגים בר ברוך

מש

אין לו עליו חלל תערומוהו אבל נתקיים שהאגלם חלים שנתע
 שמת לו מת ורובה לחזור צו יתן לו הצעל (ט) שכרו כדקחני
 לקמן (סס) הכוזב הפועל וצמתי היום שבע שמת לו מת וכו'
 עד חמור רב נחמן דבבר האגד ור"ה אומרת מלחמי בתשובות
 רבי ינאי שפסק שאם השכיר אדם תלמד לבטו לשנה יבחר
 אותה השנה מת החינוך כמדומי (ז) דמאן לחגר אגורי ולא הוה
 רגיל למיספק (שס) ולא רמיא עלי דצעל הנית לאודועי
 (ק) הפסק הי"ל לא רמיא עלי דצעל הנית שהחינוך יחלה
 דמזליה גרם הלכך כלימי מולי החינוך לא יתן לו שכרו אפי'
 כפועל צעל אבל אם יתצעל החינוך על ידי פשיעת אביו או
 גוה הענין שהיה יכול אביו להודיע לתלמד שכן דרכו לון
 כפועל צעל אפי' לא שכרו לשנה חלל לכצוע חמד או ליום חי'
 ואותו יום עלמו נחבט (ר) בפשיעה אביו נותן לו כפועל צעל
 ואם לאו אביו נותן כגוס דמה לי שנוע ועל לי מודש ומה לי
 שבה וכולם יש להם דין אחד ובגון שהחמיר ללמדו אבל אם
 לא החמיר ללמדו ואפי' נתצעל בפשיעת אביו אין לו עליו
 חלל תערומוהו דדמי לפועלים שלא הילכו (סד ד' ע"ו) אבל
 אם הוליכו מתקום זה למקום אחר ללמוד חינוך יבני לוי הוה
 דין גופי לפועלים וק' אם החמירו במלחכה ועשו פלייה ומזרו
 בהן צוה שמין במלחכה כרצנן אם הוא נכשר ליום או לשנה
 ככ' דוקא אם הוא קצנן כדמוקי לקמן אליבא דרב וי"ל דדוקא
 אם ימלא תלמד אחר אבל אם לא ימלא תלמד אחר הוה לוי
 כדבר האגד כדפרי' נעיל (ס) אבל אם החמירו במלחכה שפין
 להם וכו' (ונ"י אם צעה"ט שורר צו וותן לו שטר משלם
 דלח גרע מהילכו ומלאו שדה (ת) אחר כשהיה לשה ובגון
 דלא שכיח לאגורי וזכו דבר האגד לגבי פועל אבל אי'
 שכים למיגר אז ידו על ההסתוה ואינו משלם כל השכירות
 העתק :

סי' תע"א שאלת על האוסרין טעם לפגם (ח) אמר
 להו דע לי דאיתן תהיה דאמר
 (פסחים ד' ל"י) קדירות צפסא ופסחא (ע"ז ד' ס"ס):
 גבי עכצרה דמספק ל"י לרב חי סבר נותן טעם לפגם מותר
 ועכצרה ציכרל אצטורי אשגס ואמתי חפשוט ל"י מדאמר רב
 קדירות צפסא ישצרו ש"מ דנותן טעם (ג) אסור חלל ודאי משס
 לא היה יכול ליפשוט דחמץ צפסא ודאי שכי פשאר איסורין
 ואע"פ שיש לדחות (ג) טוב להסתיר י' ימקנ' נר' אצרהס
 תנ"ש :

סי' תע"ב (ד) מעשה צל לידי שנקרע ס"ח ונתלסק
 ותפרוהו צמתי והסתרי לקרו' צה
 אע"פ דאמר בהגיזקין (ה) (רצ"י ורב אשי) דחמרי אין קורין
 צמוחשין צצית הכנסת מפני כבוד ליצור וכ"ש ספר שפסרה
 יריעה והאי נמי כיון דמלוחו לתופרו צנידין כאלו ספר מליו דאי
 והאי לפוד קאי (ו) והוא לפוד קאי כיון דמפרשין שעתא משום
 כבוד ליצור מיעבד ידחה כבוד ליצור היכא דלא אפשר קיים שמדסה
 מקנא :

ספרעמי צפני פלוגי ופליגי- אבל לא אמרתי להם הוה עדי
 וצאו פלוגי וצאו להדימ והמתין שנוע וחצונו והסיצו פרעמי
 צפני פלוגי והלכו להם למדינת הים נ"י לי דהחזק כסרן
 צראשגה ואינו נאמן יותר מדאמר פי שנועת העדות (דף
 מ"א :) אמר רב שסז הוחזק כסרן ורצא אחר כל מינחא
 דלא רמיא עליה דחיש לאו אדעת' ופירש"י כגון זה (ה)
 שהיה לו לומר פרעמיך צפני עדים שלא אחר ל"י זה צבעת
 הלוואה צעדים פרע לי הלכך לא שס לבו לזכור אם צעדים
 פרעו או שלא צעדים ואמר צעדים פרעמי ולא אדעת'
 ואינו מוחזק כסרן צכך כרי משמע (ו) אפי' צהאי דקמן
 דהוחזק כסרן (ז) נאמן יותר (ח) ולפירש"י פטור דמי (ט)
 העדים דלא רמיא עלייהו ולא אדעתיהו והן שכחו וטעמיה
 דירי' טענה היא א"כ צמתי דקמן נמי כיון דלא אחר להו
 הוה עלי עדים לא הוה רמיא עלייהו וחי דנפשת' ראשונה
 אינו פטור דהא אחר ל"י צעדים פרע לי ולא עדיף הלי נמי
 שאמר פרעמי צני לצינך דלא פהיתן מ"מ לא הוחזק כסרן
 דאיכא למימר (י) עדי שכחו ונאמן לומר פרעמיך צפני פלוגי
 ופלוגי והלכו להם למדינת הים ועוד נפקא (כ) שאם לא אחר
 ל"י צעדים פרע לי וסוען שפרע צפני פלוגי ואמר לכו הוה
 עלי עדים והן אומרים להדימ לפרש"י הוחזק כסרן דהא רמיא
 עלייהו לפירש"י נאמן ופטור דלא הוה רמיא עליה דלוה לומר
 פרעמיך צעדים (ג) וינידן דידן דלמח גס (מ) לפירש"י סיב
 הואיל שטוען :

(ספר כהן צה"י צ' דפים עד החפלה כ"י מ"ע וד' ימלא
 סקרינו):

סי' תע"ב (כ) חלה או מת או שאר אונסין אם
 מייב לפרוע לו כל השכירות
 והסיב דודאי מייב לתת לו כל השכירות דלמי' כפועל צעל
 נותן לו שכרו משלם דהוי כמו (ס) אוכלסי דמחזא דכי לא
 עבדי חלשי (כ"מ דף ע"ז י) ונוהן להם שכרם משלם ס"כ
 אדם ספן ללמוד מנינך צעל (ע) ואמרה לו ומתי שגה דאמר
 פי האומנין (סס) פסק הרבא דהוי פסיחא דפועלים היכא
 דאינו רגיל הכא נמי אכז אינו יודע אסיפלי' צנו אלסלו ויהא פסידא
 דתלמד ואמר לי התם אחר ל"י צעה"ט לפועל הצא לי מים
 משדה אחר והסקה לת השדה אבל הסא קאמר הו קאיתחא
 ואמרה לי ומאי שגא ממיטרא דהוי פסידא דפועלים (סס')
 ולא הודה לי ואמר לי שרי' זל"ל לא היה מחייב לתת לו כל
 השכירות ומיהו אם יש לו נער אחר יתן לו נער אחר שילמוד
 ועוד אחר שיכול להיות היכא דלא החמיר ללמוד עדיין וסלה
 הנער או מת לא היה נותן לו שכרו ואם המלמד פזר צו כרי
 למורי דהוי כמו דבר האגד שינך הנער צעל ושוכר עליו כמו
 על שאר אונסין ודוקא אם יצנח אחר אבל אם לא ימלא אחר

ה ג ה ו ת
 (ה) ז"ל שלא הי' לו כוי' (י) כרי דמיס הוא (ז) ז"ל אינו נאמן (ח) ז"ל ולפירש"י (ט) ז"ל לא רמיא עלייהו
 אגדים ועי' צמיריסי הירצ"ה לשובעוה שס שכציה פ"י זה צסס הרי"ח (י) ז"ל עדים (כ) ז"ל מיני' (ג) צהכ"י וב"ד הוא
 ר"מ וצנידן דידן (נ) ז"ל לפירש"י (ז) ז"ל שאלתי אח תורי בהשכיר תלמד לבטו חלה או כוי' והוה החפלה הסימן
 (ם) ז"ל הוכלשי' (ע) ז"ל ואמרה' (פ) ז"ל הביח' (צ) ז"ל דהוי כחמן לחגר כוי' (ק) ז"ל עסק' (ר) ז"ל צפשיפת
 (ש) כרי דמיחור הוא יי"ס (ת) כרי דמ"ס הוא (י) ז"ל צפסס (יג) ז"ל נפגס (יד) ז"ל צחוי' פסחים סס
 (יז) ארובות סי' קע"ד צפשיין הגהות מנדכי גיטין פ"ה סי' תצ"ג (ה) ז"ל רבה ורי' יוסק
 (י) ז"ל והלי :
 (ג)

מהר"ם בר ברוך

ומתמת טורס הדךר לזינו יכול לזון פטור מן התפלה דלמר צפי הדךר (ד' פ"ה) שיכור מקסו מקם וממכרו ממכר עזר עזירה שיש צו עיתה ממתין אוחו (א) מלקין אוחו כללו על דבר הרי הוא כפקס לכל דבריו אלף שפטור מן התפלה (ב) כי לפי שאינו יכול לזון התפילה אפי' לא הגיע לשכרותו של לועז' (ש"ס) חייב דר אצח כל שאין דעחו מיושבת עליו אל יתפלל שני כזר אל יורה ר' שנינא ביומא דרחס לא הוה מנלי אמר גדל אל יורה (ג) כי רש"י ז"ל בתשובה אפס שאכור להתפלל לחילה (ק) ממוך כובד סוליו לפי שדעחו מסורפת ואינו יכול לזון וכוז ענמו כשהיה סולה לא היה מתפלל כי אם קורא ק"ל צלנד מהכיה דאזנה דשמואל (ש"ס) כי הוה (ר) אזיל בחורשא לא הוה מנלי תלתא יומי סי' לאמר שיימו מן הדךר שלא היה יכול לזון דעחו וליישב מטורס הדךר ומניא (ש"ס) ד' ס"ד) שחוי אל יתפלל ואם התפלל תפלתו חפלה שכור אל יתפלל ואם התפלל תפלתו חופנה אלמא כל שנטרף דעחו עליו אכור להתפלל. ואמרינן צפי' אין עומדין (ד' ג"ח): וישגינה עלי לשכורה מחאן לשכור שאכור להתפלל (ש"ס) אל חתן אל תמתך לפני בת צליעל א"ר אלעזר מחאן שכור שמתפלל כאלו עוזר ע"ז כחיב הכא לפני בת צליעל וכחיב הכא ולא אנשים בני צליעל מקרבנך מה חתן ע"ז אף הכא ע"ז :

סי' תענה אותם צני אדם שגדורו כך וכך לנדקה ליתן אם ישתקו צקוביא ושחקו פטורין מליחן (ט) כיון דצני הדיוס הוי אסמכתא כי הדיא דעירובין (ד' פ"ג) ה"ה בני לדקה אפי' דמיקני צדיבור כרדשינן ס"ק דר"ה (ד' ו') צפ"ך זו לדקה מ"מ לא עדיפא אמירה דגובה ממקירה דהדיוס וכן מוכח לקמן (עירובין ש"ס) דקאמר הא מני ר' יבונה היא משום ר' טרפון דקאמר אין אדם מהם מזיר אפי' דזמירות של באמירה לתמורה. ואפי' דפי' האומר (מזיר ד' י"ט) בני הילני המלכה דקאמרה דריני מזירה שבע שנים אם ישבו זני מן המלכמה ולא פשיב אסמכתא לא דמי כלל דהסם גמרה ואמרה כדי שיעזיל זכותה לנהה כדאמרינן (ר"ה ד' ד') צנדר לדקה כדי שיתיו צניו שמאון צרי' אצרה ז"ל :

סי' תענו נדריבי וחלופי קהל עיידנורק מאלר מאלר חוקשה צעניי עלי על הסינלסם עלי דין צני גושלר ועל מו"ר רבי הרי מאלר כי מה אזי ומה סי' ליטב דדין עם גדול הרור ואזי קטן שנקטני תלמודיו אף כי צתתצכס הקדמתם צי"ת לאל"ף אך רק כתבתם צתשר"ק ולפי דעתי כאשר מפי נזק כן כ"ל האמת שאין כס דדין ציד הכי ר' מתניה וצניו להוליא את ר' ילסק וסתנו וסנורתם מן היישוב עיר גושלר לפי מה שפסק מורי הרי זקיני ומורי הכי ר' ילסק מווינא שאין פרס שישבו שם. ועוד אין יולאם מתמת פרס שיש צנל שייבוסים וחס עלמס לא זכו אלף מתמת הפסק שפסקו לפעמי של הכי"ר מתניה שאין פרס ציישוב גושלר ואחרי מתמת פרס הייבוסים אין דדין (ת) יכולין להוויאם גם פרס שקיבלו על ענמס כרי' שאין לדין הכרה כאשר תפנתי

תקנה חכמים לקרות צחורה ורליה מפי' זא לו (ד' פ"י) (י) מפי' צחור דמגיילה שאין גוללין קשר חורה צליבור עמני כבוד ליבור (ח) ומעשה בר"ס שאל להיות צבנת שגוללין צליבור במקום שאין שם אלף ס"ת אסת אלף לא שיישין לכבוד ליבור היכא דלא איפשר ועוד מלמתי דבה (ט) לני' יוסף האי סיפרא דאגרתא אכירא למיקרי (גיסין סס') (י) פ"י ש"מ מלמתי ככא אין קורין ולא נקט לשון איסורא כמו בסיפרא דאגרתא אלף ליכא איסורא ועוד אפי' בסיפרא דאגרתא דמתמרי דבה ורי יוסף (כ) התם דסזי למיקרי צי' (ג) שמסוס עת לעשות להי כ"ס התם דסזי צסומשים או צכפר חורה שחקר יריעה אסת ימיו צחורה יריעה עלמתי כרי' אפי' חפרוה בנידין לחסור לקרות דלמר דהקומץ דבה (ד' ל"ח) קרעה בשני טיפין לא יתפור יהיה צכ"ת (ת) שרי דממקילת הכס הא דלפינן ובה דלא אפינן והכ"מ בגידין אלף שלא בגידין לא. שמאון צרי' אצרה ז"ל :

סי' תענה על פת של עבו"ס אפי' מי שאינו אוכלו יטול לאכול עם האדם האוכלו צקעה אסת צענה שאוכל פת של עבו"ס דכל דבר שהוא מדרכין לא גזרו על הערובתו כדאמר גבי דמאי פ"ק דסולין דלא (כ) גזרו על הערובות דמאי ומתוך כך המיר רב"י ילסק צרי' אצרה שזר של עבו"ס צומן הזה צימות הסורף אפי' שזרעו השעורים אפר כפקס לא החדין הכיר הנזרם וא"כ איסור מדס טובב צכס וקיי"ל (ס) דמדס נוהב צומן הזה ככל מקום אפי' צכל עכו"ס כדמוכח צירושלמי דפ"ק דקידושין (פ"ג ט"י) דתקן כל מנהי החלויה צאנך אינה נוהגת אלף צאנך חוץ מן הערלה והכלאים ומקשי צירושלמי אמאי לא חיי צבדייכו סנה ופאני מילתא דלימא צין צישאל צין בגוים קחתי דלימא צישאל ולא צגוים לא קחתי דעיסח גוי פפורה מן המלה עלינו דכולו דקחתי צמתיתין נוהגין צין צישאל צין צגוים וצמתיתין פאני מדס מורי מפרובינס היה מניא דאי' דקאמר ת"ל ויאלכו מעבור חארץ ומקוי לה דלקריב עומר והדר אצול (ר"ה ד' י"ג) ומה היה להם להקריב עומר תמילא כזו להמירם הוי להם להציה משל גוים א"כ צודאי נוהב צכל גוים א"כ צמדניה הזאת וצארץ האי שסעעורין ושיצולת שועל שועשין מהן השכר ומשמהין צכשרשם עד אפר כפקס אין להם היתר צחיה שנה עד אפר הפסק ככא ולכך רבו הפורשים ואין להמירם משום דגטלי השעורין צמים דמיחא דעבידא לטעמא לא צטיל (שולין ס"י) ושתא אחרי שאין לתוח המדינה נעולות ואיכא שעורין מחו מעלמא וגם שעורים המזרעין צבורף הוו להו שמרין דאיסור מיעוטא וריצ"א הצחור פ"י כיון דמדס סולה לארץ דרבנן כדלמ' צמתות (ד' ס"ח) רב פפא ורב הובל צרי' (ת) הושע הוו חלני מדס צחורשא דשיחקר נגהי שיבכר קצבני מדס צמוץ לארץ דרבנן ופסיקא דרבנן לקולא וצאיסור דרבנן יש להקל צמערוצות. לשון אפר שמואל מפלייזא : רק"ח

סי' תעד מידור אם שוכן צכובד סליו ואין דעחו מיושבת עליו אי' כפי שיכור או צל מן הדךר

הנהו

- (י) ז"ל ומפי' . ולא מלמתי שם והוא במוטה דף מ"א . (ס) ז"ל ומעשים . (ט) ז"ל ורי' . (י) ז"ל צי' . (כ) ז"ל אמר . (ג) ז"ל משום . (מ) ז"ל דין עי"ש צבנמר . (נ) ליתא צככ"י ופי"ס .
- (ס) ע"י לעיל ס"י קל"ט . (פ) ז"ל דרב . (צ) ז"ל מלקות . (פ) ט"ס הו"ל (ג) הובחא לעיל ס"י ר"ח . (ק) ז"ל מתוך . (ר) ז"ל אחי מאורשא לא כו' . (ש) ע"י לעיל ס"י רי"ב . (ת) ז"ל סימולין :

מהר"ם בר ברוך

נ

ולא דרו צו לכך יש סימנא לאיסורא ואיסורייהו לא אסרי ועירוייהו לא שריר ולא קיים ולא כל כמיניהו לאסור דבר שאינו שלהם ואשר דברו עד עתה לפי שסמכו על חתיבים ואמרי שידועים שחתיבים מצוטטים הם (3) יישוב עיר עוזרים משום כל חשקן צאהלך עולה דרביעי משטר אמנה ושטר פרוע (כחובות ד' י"ט): אם יאמרו עוד ויזידון ילקו צמסר יתכ מחמתו על כי מושיבים את הארץ אחר גזירתו וסיוג לכמה שחוקה ומהפך צהני מילי גרע ממפך צבצילתא פיו ולשונו ושומר שומר מלצה נפשו קהל מייצורק * סיים פלטיאל חולעת :

סי' תעז מורי ה"ר אביגדור כ"ץ ז"ל כתב דמוכות האומרות צבינא ל"י ווולערינא ל"י פוסחין לה ז' דינין עד כלות חובותה כמתניין (כחובות ד' ס"ג) * וצמאים עלי להסותה י"צ מורש ואז חלל צלל חובות וזה כדצרי ר"ח שכתב צחוספות וכחז כמו כן שלא פשט מה שכתב רב אלפס דלא קסבין ל"י צדיקה מה שהצביה עצה אלא מפסקת הכל :

סי' תעז רבינו אבי העזרי היה אושר להלוות מעות של דלקה צביצית וראייתו מס"פ החובל (דף ל"ג) * הווא ארנקי של דלקה דלחתי לפומצדיתא אפקדי' רב יוסף צהדיה הווא צברא ופסע צה מייצ' רב יוסף לשלמי א"כ הכי אחת רוחא דדין הדיוט יש להם למעות של דקה דאלו דין הקדש אמרינן צמסר צהצב (דף כו) * נושא שבר אינו משלם שומר סמס אינו נשבע והקדש מותר להלוות צביצית כדאמי' פ' הוצב (דף כ"ז) * אין דין ריבית ואונאה הסקדש והואיל דדין הדיוט יש לה ללקה אסור להלוות צביצית ולי אפי' כמחצת גרלה דמוחר וזהו דפי' החובל דמייצ' רב יוסף לשלמי מייצ' צדקייך להו לעניי' כדמיקי לה הפס צמסקנא איז יש לו דין הדיוט וראיה מירושלמי דמועד קטן (פ"ג הל' ג') * ופי' צן סורר ומורה (הל' צ') * לוי' צביצית לחצות מלוא ולקידוש החודש ועמה הואיל ולוי' צבציל לעשות מלוא וכ"ש לגיף מלוא דמוחרת והאי דקטק לחצות מלוא ולא מעות של דקה משום דקאי אדרי' יוסקן דלמך לעיל מיני' גבז לאציו ולאמו (צ' א"ל) צחצות מלוא אין נעשה צן סורר ומורה ועוד הכס אייבי צביצית דלחצות דלוי צבציל דרבנן הוה ל"י למימר לוי' צחצות מלוא קרוצ לשכר ורסוק להפסד דהיינו כדאמר פ' איזהו נשך (דף ע"י) * גבי מעות יתומים ועוד נראה מדנהט הכס ריבית ריבית משמע אפי' קלוזה וא"ת והא דאמרי צברכין (דף כב) * ומייצ' פ' ד' ופי' (דף לט) * צמסנת שור של פסק אין צוקקן לככסי יתומים * ופוקי ר' יוסקן צמסר שיש צו ריבית צוקקין והווא שטרף אוקי לה צברכין כשלוה מן העכו"ם אציה א"כ לוקמא כשלוה הן עלמן ממעות של דקה הואיל ומותר נרי' דלריותא דמילתא נקיע מן העכו"ם * אור זרוע :

(ג) תשובת מו"ה ר' מאיר אשר שאלת על הלוואת מעות של דקה צביצית קלוזה אומר אני כי היא מלוא הצאה צבציה כחכונן לדבר מלוא ועלה בידו כמה עבירות למלוא ללוה לערצ ולעדים דמ"ס החובל משמע דאסור גבי ארנקי של דקה אחת לפומצדיתא עד לשומר ולא לחלק לעניי' ולא קממעט מעות דלקה

כתבתי צמכתי הראשון סברי מפורש צמטר הכ"ר מתניה וצניו שמתנת מרס הייטובים חוקקו לקבל עליהם וללאת אחר הזמן והרי היו אנוסים שהיו מכרימים אוחס ללאת ואפי' גל דעת רבים דאין לו הפרה (גיטין ד' ל"ו) * הכא אין לדין הפרה כיון שהיה צמעות ואין לדין להציא ראייה על כך ואף כי הקסה צחוספות ר' שמעון ז"ל צר"פ כשולח הכי יליף ר' יהודה עמעשה דגנעוים דצבציל אין לו הפרה והא צמעות היה ואפי' לא היו דוסקין אוחס ללאת אלא מעלמס צלצ שלם צלא אונס היו מקבלים מרס ללאת נרי' דיכול להמיר אמרי' לכתמילה רק שידועויהו אפי' לא יתכלו רעעס סמפי' צירושלמי (קדרי' פ"ה הל' ה') * ריב"ז ל' דלדין להמירו צבציו מפני הכסד נראה עיקר ולא כר' יוסקן דלמך מפני הכוסה * דהא חלמוד שלנו צנדיים פ' ר' אליעזר (ד' ס"ה) * יליף ממשא ולקדקו וריינו כריב"ל דהסם ליכא טעמא דרובה אלא טעמא דחשד מההוא טעמא אין לדין דעמו אלא הודעה צעלמא וכדמומה לי שהכל כתב כן ר' שמעון ר"פ השולח (ד' ל"ה) * גבי ולימוש דלמא אלוה לגבי סמס * ומורי וכצי ה"ר מאיר באו כן כחצ כן שיכול לפרש למ"ד מפני הכסד ומעמתי מ"ו ורבי ה"ר מאיר וראייתו יש לסקוק שאין הכ"ר מתניה יכול להוליא שברי טעמו לפי טעשה להס טיובה לדין דעמס ועוד לפי שחול על דעת רבים והכס לפי האמת כהאר נעשה לא היה להס סום טובה צכרמנת הזמן כיון צבדין היו יכולים לשאר אע"פ שלא ידעו מ"מ קודם יליאתן משס היו דורסים וצאין על האמת * ועוד שהרי צבר הותר וגם על דעמס לא קבלו מרס כהצו ומוכיח צלשון הקצלה שלא אמרו אלא קצלוו עלינו צמסר מעכשיו וצין אין מרס וצין יש מרס צייצוב גושלר אין הכ"ר מתניה וצניו מוחזקים צייצוב יומר מהס צכלוס ואינוהו דלא סיימו קמי' מורי ורבי ה"ר מאיר ושאר הגדולים המעשה כולו כמו שהיה וכחצו לפי דצריהם אבל לפי האמת אין איש מולק ואנא לא פילק ידענא ולא צילק אף נרי' כי כל ישראל יש להם חלק צגושלר ואין הכ"ר מתניה וצניו וכן ר' יוסקן וקייעמו יכולים לעכצ לשום אדם מלדור ציניהם וגם מצני החושבים שירשו מאבותיהם לא יוכלו לעכצ לפי פסק מורי זקני ומורי ה"ר ר' יוסקן מווינא ז"ל * ושלום אליעזר צרי' שלמה נ"ע :

על צבדי דמות שהפנין (א) את ר' מרדכי על הח"ר משה דמיתקרי חקו שקראו עבריינן שיושב צייצוב גושלר שהוא של אצותיו והשיצ ר' מרדכי הלא ידחתי צדין עם קרוצין וחינו צייצוב והשיב הח"ר משה אם יידו קרוצי לדין מורי אצי ז"ל לא היה אז צביר ולא ציפל כמו ואני רולה לירד עמך לדין לפני ה"ר פרץ או לפני רבני לרפת אחת כי צקינינו ציכרים דצדריים אף אמרי אשר עמה קמו פקדים אשר לא ראו ואשר לא ידעו מה שניעשה לכך מידשנו הדצרים עמה שחא לא לפרט ואומרים אנו צכסכמה גמורה צנערינו וצוקיינו צייצוב גושליר מותר לכל ישראל כמו שפסק מורי ה"ר אליעזר ז"ל והצא לחלוק מזהירים איותו דלא מיצביע' אוחס שיררו לדין שאין להם פחמון פה לחלוק אלא אף בני אוחס שלא ירדו לדין מ"מ כיון שהיורדים ארלו קמייבו ושחקי מינח סחא להו ועוד הכי מעשים צכל יוס אדם שיש לו ישוב ויואל ממנו אדם כככס צו ומולאו פנוי זוכה צו וכיון שזכו צדין לאוחס הדריס צו ואופן שלא ירדו היו סוף לעיר נמלא שאלו שירדו צו מלאוהו פנוי מהס

ה ג ה ו ת

(ב) נרי' שפי"ס הוא * (3) ז"ל יסיהוס עוד עוזרים כו' (3) ז"ל חכל * (ג) ארוכות-סי' ע"ג :

מהרים בר ברוך

לדקה מלכתיו רעהו כי יחן איש אל רעהו אלא מלשבור
 שיש דקרי למעיים רעהו ואמרו קרינא צכו * ואיכ הוו נמי
 בכלל לא חשד לאחיו נשך כספך וגוי' אמנם ידעתי כי בעונותינו
 שרנו פשע הרב להיחר בבל המלכות והבגדאין מוטאין ולא להם
 ומטאח כל הקלות היא ואין צי כח למטח כ"ש שקשה גזל
 כחכל ומוטב שיהו שנגין ולא יהיו מזדיקין וכו' וכסס שאמרו
 מלאמנע קי' חסור לכוים בדבר שאינו נשמע ואפי' זה שכתבתי
 לך לא הייתי כותב לאחר אך מיגחך עלי הסליפה השורה ועוד
 לאפשושי אחיסורא מכאן והבנא שלא יעשה עוד אך לענין
 להשיג הריבית לא אשתדל להשיג כדפרישתי * ושלוס מאיר
 צרי צרוך זלתייה :

סי' תעט מעשה שהיה עבדים מסיח לפי חמו
 שנהרג ראובן צדוך והיה חמוון
 ראובן ציד חמו ונא צנו של ראובן להוליא מדין ירושה והשיצו
 אחין סייד' לי והכי מלי חופסת אחות ממייס ואש"פ שלא חפסתי
 אוחם ממייס לשם (ד) ולא צמורת פקדון עכשיו הוא צדי לשם
 סוני נ"ל דלין מתם צדבריה מדאמר צפ' בכוחב (דף פ"ה *)
 כהוא איתמא דרפקידו גנב מלוגא דשטרי וכו' עד אמר (ה)
 לך איש לך סכדי דמתייס חצושה מייך וכו' הכי משמע דלריך
 חפיסה ממייס לשם היצחו הילכך צמאי דקאמרה חפיסה דלאמר
 מיחה היא והוו להו ומלטלי דיתמי ולא אישחעבדי לנעל חוב
 וכן פי' הקו' זלח ולא זלח אורג' איני שאפי' היחה שזענת
 כוונתי היחה לעכב לשם מוצי ממייס אין (ו) צדבריה כלום
 האני שמודה שצמורת פקדון צאי לידה רכיונה אינה מיעלת
 כלום כדמשמע גבי הכי' איתמא לפי שלא חצושה ממייס אע"פ
 שהיא חצבה לעכב בשניל כחוב וכן סטה פי' הקו' * ואיח
 אע"פ שחפיסה לאחר מיחה הכי רצ אלפס ורמ' חצוה פי'
 כחובת דחקו סכמיס כהחרוים להשאלס ממלטלי אפי' לאחר
 מיחה אורג' איני דרמ' ז"ל שדא צי' נרגא ומפי' דחקת סכמיס
 אחרוים אינה הלכתא זלח עממא אלא חכת הלכה תיקנו לנעל
 חוב ולכחובת אשה משום דמקני ממלטלי אגב מהררפי וחופס
 החצושה כחוב על ספר הכיבד וכחז בחצושה השוזה דלגהר דגון
 סגוראי אין לריך חפיסה חתייס לחצושה ולנעל חוב צשטר הכי
 משמע דנעל חוב זלח סטר לריך חפיסה חתייס וכן ומלאת
 כחוב כחצושה אחרוים ושעמתי דפי' הכי' אליעזר דסול דהואיל
 ושעמא דמילתא משום דמקני ממלטלי אגב מקרקעי * הילכך
 זלח סטר לא בקנה לו ממלטלי אגב מקרקעי * הילכך
 ממלטלי דיחסי יינה ולא משחעבדי * וז"ע צפ' רש"ים צפ'
 גס פשוט (דף קע"ד ד"ה רצ *) שאפי' אם מלוג' ידועה צעדים
 נפרעין מן היחומים * וצמאי דקאן נותמי לחצרי אם היחה
 פקחח לנעון איני מלאמה לכוים ועדין הוא חיתציה רחיה
 ואבזיר לך דהוא טעמחה שפנה דאע"ב דעכ"ם חמיס לפי
 חומו (ז) להשי' אשה וגם להוליא חצושה היינו דוקא לענין זה
 כדמא פי' האשה שלום (ז) צינה לצינה (דף קי"ז *) מספר
 כחובת נלמד שך כחז לה לכשחשאי לאחר וכו' אצל לענין שאר
 עמון לריך (ח) בדבר כמו ששינוי מלינו (ס"ג) שאינאחין
 נכסין על פי' להחלה ופרישאי (לא מלאחתי) לזאו דוקא אחין אלא
 אפי' צניס דרסמא אחר על פי עדים הכי משמע חסס דלס

סי' תפ (י) נראה לי אם נשאה במקום ועתה היא
 במקום אחר הכל הולך אחר
 חקום הבשואין ואם נהנו ליתן חסס מלאחיס זקוקיס גס היא
 הגבה כן אע"פ שצמקום שהיא אינה גובה (כ) כל דקיי"ל
 כרשב"ג דאמר פי' צמרא דכחצוה (דף ק"י *) נשא אשה
 בקפיטקיא ונרשה צאריך ישראל נוחן לה ממסוח קפוטקיא ואע"ב
 דמיתיה החס גנמי' לאפוקי טרשצ"ג הי"פ לאפוקי שאושה צרייחא
 לא מסצור כרשצ"ג ומיבו הילסחא כוחאי' דאמר כחצוה דלורייתא
 דלא רצ אשי דהוי בהדלה כוחאי' ס"ל דאמר (ס"ס דף י"ג *)
 כל שלא מישהש אינו יכול לטעון טענת ונחלים דליח ניי' חזקה
 (ל) וכו' אין אלא סורה וכו' ומסוס דכחצוה דלורייתא וכן און
 כוחצין דמזו ליכי מדאורייתא וכן פרי' * ומה שהמכת על נוח
 שחצוהי דכספיס צמקת יחמי קיימי דע כי ר"ס פסק כן צפירושיו'
 ובספר הפך משום דמסיק החס (ו) אלמנה (כחצוה ד' לו *)
 דכ"ע נכסי' צמקת יחמי * ומה שכתבתי דכיון שנושאת ונותנת
 צהם בנכסיס (כ) צמקתן קיימי איחוסה ה' לא לא (ס) חזקה
 צמקתן דליינה אלא אפרופוס צמלח ליחומים סקמוהו אלנה
 וכן מה שהשגישה בכל ליחומים (צ"ג ד' קמ"ד *) ורגילות הוח
 דפרסא חמי יחמי וכיון שחוצעוה כחצושה צ"ג שוב אין (ע)
 חצושה (כחצוה ד' כ"ד *) אלא כחצושה והכסיס (פ) צמקתן
 קיימי והיא חוצעוה כחצושה מהס ועוד דלא חפסה אלא לאחר
 מיחה (ז) ורגילות הוא להשציע צצ"ד בנקיפס ספך ויש לפסוח
 לה כל כמה שמתנה ויש להשציעה שלא עיכבה ושלא נחוס ואפי'
 נחכה לנצותיה פומחין לה או אפי' לנרקה איןלה רשות ליתן
 עמון היחומים דאפי' צ"ד אין להם כס ליתן לנרקה עמון
 היחומים צלי רשות כדאמר פי' נערה (דף מ"ס *) פי' (ח)
 ששחטה צ"ד יודין לנכסיו ומפרינסין בניו ונחמו (י)
 אפי' לא דבר אחר ופליגי אמוראי צפ' דדבר אחר ומרוריה
 מודו צדקה דלא וכן צפ' בניקין (דף י"ג *) דלין שוסקין לדקה
 על היחומים ואפילו למדין חצוים ואין אפרופוס כשאי ליסול
 כלום

הגהות

- (ד) ז"ל סוב * (ה) ז"ל לה * (ו) צכמי' צדבריהם ופי"ם * (ז) ז"ל כאמן (ז) ז"ל צינו * (ח) ז"ל ראי'
- (ט) אולי ז"ל יש לה צידה ליכא כוי * (י) קירות סי' קי"ז * (כ) ז"ל כן * (ל) כרי דסיס הוא
- (מ) ז"ל צסק * (נ) ז"ל בצוקתה * (ס) ז"ל צחצוקתה * (ע) ז"ל לה * (פ) ז"ל צמקת יחמי קיימי
- (צ) קירות סי' קי"ם * (ק) כתי' ששמטה ופי"ם * (ר) ז"ל אצל לא כוי :

מהר"ם בר ברוך

סי' תפד מעשה שמה הנעל נחמי אשתי ופר שלל נשבעה על כחונתה מזה ונזח יורשין להוליא כחונתה מירשי הנעל והנדוניא שהנאה מניה חניה שמהו לחתה נכחונתה ויש מרצויה שהיו חומרים אין חסד מוריש שבעה לנזיו ולא שקלי מידי דכפר"ס פ' כל הכשעין (ד' מח' א') חבל נב"ב סוסק דימלקו מדלמר (סס' א') האי דיינא דענד כר' אליעזר ענד מכלל דמסקא לבו חי הלכה כרז ושמואל או לאו וגם רז נחמן ענד פונדל דימלקו (סס' א') ואע"ג דהא (פ') לרז נחמן נזמן ששניהם שטודים הא מדמין לבו להדרי ולא שגא ואני אומר להדרי כולן נדויים שהנאה מניה חניה נוסלין יורשין שלל נשבעה דלמר בריש חמי"פ (ד' נ"ה א') מיטלעלי וליחנייבו עניייהו וכו' ומסקא דלפ"י ליחנייבו נוסלין נלא שבעה פד"ס' ולאם רש"י ז"ל פ"י (ב') לימד לה אשמע חבל לא ימד לה דוקא נשבעה ורש"י דברי רש"י (העמק):

סי' תפה מעשה שנתחייב לחונן נשבעה שבעה דרבנן ורנא להשבעו נאקוסי ספלא ורלונן השיעו כיון שאינו (כ) רולא רק שבעה לא נקיסתא ספלא נרי דכדן עם שבעון שך כחז רז אלפס צפי הכוחז צמילא"י דרז פפא דלמר (ד' פ"ס א' וע"ג צמ"ס) אי סקס הוא מיישי ליה לידי שבעה דלורייתא וכחז רז אלפס ומאי נקפא מיישי דחי לענין חנקוסי ספלא צידה הא נמי חנקטינן לה ספלא צידה ודחיה נ"ל צפי שבעותה דידיין (ד' מ"א א') מאי חייבא צין שבעה דלורייתא לשבעה דרבנן ולא קחמר איכא צינייהו חנקוסי ספלא ש"ת דחרוייהו כי הדדי נינהו לענין זה וכל דלמר פ' השולח (ד' ל"ה א') חמר רבא לא שנו חלא צנדי חבל סוף לנ"ד משניעיןא חותה ופ"י רש"י צנ"ד היא שבעה דלורייתא נאקוסי ספלא ו משבע חבל שבעה דרבנן לא חנקטינן ספלא י"ל דהכי צפי למימר כפין שבעה דלורייתא שהיא צנ"ד דשבעה חסא על כחונתה חניה כי אם שבעה דרבנן כדמשמע בהכותב (ד' פ"י א') - (העמק):

סי' תפו בעבור ספיחא ערז שנת וסובלות צראשו ודחי זה החתני כדלמר פ' טינוקות (ד' ס"ז): דרש אמרנא הלכתא כרז סקדא דלמר טבן לא חמרינן חלא מורינן שהאשה חופפת ענדז שנת היכא דלא אפשר וכו"ס (ב) נשבע עלמו אם הוא יום שמיני שהוא סמוך לחמישה (מ) חמר בקוף הלכה (ד' פ"ס א') הילכתא חסא חופפת (ג) צלילה וסובלות צלילה קשיא הלכתא חלכסא דקחמר הלכתא כרז סקדא וחירץ הא דאפשר הא דלא אפשר אור זרוע:

סי' תפז אם לא הסירה יפנינים ופזלה עלתה לה טצילה ונלכד שדקת חסת הליפורן קודם הכצילה ואין סס פ"ט ונזחא דהכי חקן צמ"ס מקוראות (פ"ט מ"ג א') (ס) לזאה שחסת הליפורן סולנות חלמא חפ"י לא הסירה עלתה לה טצילה - וכן הורה רנ"י יהודים מקורצ"ל ז"ל מלאתי:

פל

כלום משליחומים חלא ח"כ מלנזים עלמו כי היכי דלישתמע מי"לי דלעזוב להם כי הריא דעמרים נצנא (סס):

סי' תפא (ט) וששאלת שהלוחות לשרים ולאלמים כל אשכאלי סקא חמי (פסחים ק"ג א') (ח) ויכתובין לאלמנה (ו) ופשיעה היא זו ועוד שאלמו סכמים אין מוכרין שדוח ליקם ענדים וכו"ס זה (ח) דהוה ל"י אפטרופוס ואפטרופוס סייב נפשיעה כמו שהוכיח הר"ר שמואל מזורדין ז"ל מפי התפקיד (דף מ"ג א') מההוא אפטרופוס דזנן ל"י חורי ליחמי וכו' וחין היו רשין יכולין ליחן לה כחונתה מן הכסות חלא מה שבעה נעין שיחמו לה מיד ליד ואפילו קרקעות או כסף וזכר שחמו לה או מן הסובין אם ירלו ואע"ג דכחזין נכחונה מכל שפר חרז נכסין וקניין יחנין לה סובין דק"ל (צ"ק ד' ז' א') כרז ספא חרז והוא צנ"י דרז יהושע דכל מיני מיטב הוא דהלכה כנחלאי חבל הכסות לא יחנו דלון דרבה של חסא למזור על צמי דינין (גיטין דף מ"א א') וכ"ס דלון דרבה למזור על העכרים אשר פיהם דבר שות מיבו חס היא הלוחות חותם חסלם כחונתה כדפרי"י לעיל דפשיטא דה"ש סיניח לשלם וכל מה שהשביעה השביעה לירדשין ואין מן השגם כלום להשאתה חוליל ורזונות משלם חקן (כחונת ד' לה א') חלמנה הכיזונות מנכסי יחומים מעשה ידיה שלם וככי משמע נכדיח צפי מי שמה (ד' קמ"ג):

סי' תפב (ג) וששאלת מה שנחנה צעוד שהותה קנורה שהחמילה יהיה (ג) חמילה וזה חתא עליה ורלה דלע"ג דכל כמה דלא נכחה כחונתה אין לה נכסים ונכסים נצחקן קיימי אפילו הכי מחנחה עמיה דיכלי למימר משלם נחנה לנו שיהי לה ממון לפלמא ואפי"ה אם ידוע שחוחו ספן נכחנה היא של יהומים לא מסקינן מינייהו ממקצלי המחנה דהא מסקינן פ' הנזיל צמ"ס (ד' קצ"ז א') דכנולכו עשו חקנה כטוק (ד' דפי הניזוקין (ד' נ"י): מינעילא לענין חין כפרעין מנכסים משועבדים צמקס ש"ס צני חורין אי מחנה ככר משהו דחי לא דענדא יומא נכפשי"י לא יכ"ז ליה מחנה ולא איפשטא וכיון דלא איפשטא לא עפקינן מינייהו:

סי' תפג (ה) וששאלת אי סענינן ליחמי דנישחא חלמנה או שערעה חניה מנה פשיטא דסענינן ליחמי כל מה דמלי למיסען חנוהן (צ"ג דכ"צ ע"ש) חבל חס יש קול שנישאת חמילה נוצה כחונתה דהלך חסר הרוב כרז נשים נחולות נישאות (צ"ג ד' לב): ורוב הנישאות נחולות יש לכן קול והא נמי יש לה קול ואע"ג דנעמון חין חולכין חסר הרוב (סס א') הוא כנוד הסוקה חבל הכא כיון דחממון הוא חסת ידה חולכין חסר הרוב כיון שיש לה קול ואע"ג דרמרישת לעיל נכסי נצחקת יחמי קיימי מ"ע כחונתה שהיא נצחקת לא מסקינן מינה דלולין (ו) רובא ומסקא (ז) וכאומר חמן מחנה לעני נעשה נדר כדלמר ומייב ליחן כדלמר בירושלמי (ס) נשבעות ושלום מאיר צ"י צרוך זמ"ה:

ה ד ה ו

(ט) קצרות ס"י הכ"ס - (ח) נרי דמ"ס הוא - (חא) ז"ל דהויא לה - (ב) קצרות ס"י ק"ל - (ג) ז"ל חמילה - (ד) ז"ל חלפ"י נצחנה נראה דעשו דכ"פ הניזוקין כ"י - (ה) קצרות ס"י ק"ל - (ו) ז"ל צמר - (ז) חסונה צמ"ס היא והכוחא נקצרות ס"י ק"ל - ונמדכדי צ"מ ס"ד ס"י שייחא - (ח) לא מלאתי וז"ל צ"מ ס"ד ה"י ז"י ועיי"ש ונמדכדי חפני"ס - (ט) ז"ל דכ"י - (י) ז"ל סייב רק שבעה דרבנן לא כ"י - (כ) ז"ל לה - (ב) ז"ל נחוליא שנת עלמו כ"י - (ג) ז"ל דלמר - (ד) ז"ל ציוס - (ה) ז"ל צק וע"י משנה ד':

מהר"ם בר ברוך

מי הקפח פנות דלין שציעית משמעתו (שציעית פיי מ"ל) אפי' הכי לא גבי מיתמי עכ"ל הא לא עליה חזרה דהא טעמא דקריבי רבא למיתמי ביה כדו ל"י עיסקא לאיעסקוי צ"י ולא למישתי צ"י שיכרא ושלח יעשה מטלטלין אלל צנייה ללו טעמא הוא לענין קדושת דהא אשכחנן בני קידושין דמשיבא מלוה ואפי' יבציה יבציה לאיעסקוי צ"י ולא למישתי צ"י שיכרא ושלח יעשה מטלטלין אלל צניו כדון כל עסק דיהצין סחמא צחורת עיסקא וקיי"ל שלח וילאוהו צחילה ושחיה אלל להלוותם אפי' צאשראי דאשי רבא לא רעה דלא מ"סא צ"י צבדיאל וחסתא אס הלוות ממקבל צאשראי ושוב ושלח הנוחן בן חמא מקודשת ל"י צאותו סוד פשיטא הוא דחינה מקודשת דמלוה היא אף לדברין אע"ב דלענין לפשוטה מטלטלין אלל בניו ססיז כפקדון לבני קידושין היכא דכבר הלוה צאשראי ולא ייחד דבר במקומו פשיטא דחינה מקודשת כדמכמע ס"ק דקידושין אלמא ליעשות מטלטלין אלל צניו וקידושין לא דמו אהדדי דטעם לפשות מטלטלין אלל צניו חלוי צ"י דלא יבצין ללכוון ולכוילין צחילה ושמי לכווי קרנא (ח) הוה ל"י אשכחא עליהו כמו אמרקיצי וכו' וכן פ"י ר"ת סס וכו' כי אשלי דקמחויא דפי מליאת האסא (ד' ס"ז) והיינו טעמא נמי צומן הזה שלחו מנצין כחוצתא אף משנות העכו"ם דעיקר אסמכתיהו עלייהו וכיון דלא דמו אהדדי כדפרישתא א"כ הלוואה אי נמי דאפי' אי איחובה אחמי זוזי צניו אל הלוואה על משכונות וקידש צ"י אינה מקודשת כדון מלוה (קידושין ד' ו"י מ"ס) (ה) להכיל דפי' קידושין (ד' מ"ז) לא דמיא דכי נשתיי' הוה פרוטה מקודשת (ג) (ולא דמיא) דהחם לא נהן לה רשות ליגע צ"י שלח צחורת פקדון (ג) סיבו צרויין ועומדין בידה יבציהו ויהלם הלכך כי נשתיי' צ"י הוה פרוטה מקודשת אלל (ד) כיון דלכוילאם צחורת עיסקא יבציהו ואפי' אי צני' להלוותם צבקה רשאי בצרא הוא דמעכשיו הוה מלוה כיון דשפי לאישתמי צבדיהו ואדעתא דכ"י נחבוננו הנוחן והמקבל כמאן דלמישתי צ"י כ"י דמי וכו' היכי דלא הלוות כ"י צאשראי לא מיקדשא צ"י לא נקדש צ"י נמי אפי' כי לא איחביהו כיון דלז"ה סס עומדין אפי' הוא ספק ואני רמיא עיסקא (כ) דקביל עליה אחריות ונגב או כ"י דרשי ל"י בהם מלוה לענין קידושין (סס ד' מ"ז) כ"י כהא ד"ס לו רשות לצבקה צ"י ואפי' כ"י לא מלוה צ"י הוה לומר דלמישתי צבדיהו מקודשת צחלק חמלוה כדפרי' לעיל ס"ק בוף היכא דלמי' צ"י צ"י הוה דאס קידשה צ"י אינה מקודשת כדפרי' לעיל אע"ב דאפי' כ"י לא נעשה מטלטלין אלל צניו ולא כמו שכחתי דאס מכי עיסקא צבקה נעשין מטלטלין אלל צניו דהא (ו) מפי' חמלוה מידי אלל דלא למישתי צ"י שיכרא ושלחו אלל צבקה איצני עיקר ל"י כדך עיסקא שפטימי מוכרין אוחה צבקה וצטרשא וכן מכמע בחוכמת (ז) צ"י צ"י הנוחן ממע דכ"ל ענין לא יעשה מטלטלין אלל צניו ועוד למי בכוא מקיף להם אשהעזדים ל"י מד' נחן (צ"ק ד' מ' :) חמלוה ועדף כיעבורי' מדמעיקרא דמעיקרא לא משחעניד אלל הלוה לפודי' והסתא מרוייו משחעניד ל"י ומה שכחתי דאשכחנן בהפת פתוח דלין שציעית משמעתו ואפי' הכי לא גבי מיתמי לא איריא חלל שרי אי כחצת (ס) צ"י ש"ס הלוות

סי' תפח על הקטן אס יטרף רבו מחלוקת ר"ח פוסק (חוס' צרכות ד' מ"ח) ד"ה וליה לגר צזימון עשרה על הקטן ולהפלה ואפי' מוטל צעריה (ע) אדכל צי עשרה שכינה שריא וכי הוה עובדא דרצא ואז"י (סס) ובה קאמר וליה הלכתא ככל הני שמעתא קאי אחרון וצ"י אחרון צחצותיו ואע"פ"כ לא רעה לעשות מעשה וצירושלמי (סס פ"ו הל' צ"י) איכא חרי לישני מד אמר ליכא אכרת ה' מעטרך וכן ראייתו מהבג גדולים צימי שורפי אך כשהלכתו צפרובינש צרכתי כמה פעמים צולפן מורי האשל הגדול בעשרה סה"ה סס קטן ונכנס צ"יג שלו ומיחה צ"י להזכיר השם ואס"כ שאלתי פי מורי צ"י יהודה ואמר לי כמו כן כי הוה עובדא דאמר רב (פ) יוסף צזימון סג"יין הוה קאימנא קמי' ד"י צ"י צ"י סלפחא ולא זמין עלי עד דמייתי שציעית משמע לא ש"י לעשרה ולא ש"י (צ) ל"יג ולא ש"י לחפלה :

סי' תפח ועל קטן ופומש צ"י חכ"י ר' שלמה ז"ל צחצובה אחת קורא אני עליהם עד לעדה הרעה כזאת ולא מלינו קטן ופומש צ"י ח"ל לעיצור שיה צציקי ד"י אציעור (פ"ס) (ק) (נחמטטה העיגלה) אך שומעין שלום עשוין כספר חובה שלנו אלל צשלנו כלל לא וצחצונו מוכים צצ"י ואין להקל ל"שון מוכ"ר שמואל מפליזא :

סי' תצ (י) עליות למירו ושצ"י טביה . מחנות (ס) נחלים למישיה מוכ"ר ה"ר שמריה קשיא למד אי נהרדעי לכל מיני קבלו דעיסקא פלגא מלוה ופלגא פקדון (צ"י ד' ק"ד) : מאי איצטרכו סו לפי איצני למישתי שיכרא שחי לא קשיא דנהרדעי קיבלו כחמא מלוה וקדרי ומשרי לשמועתיא דמסתמא לכל מיני איחמור אף למישתי שיכרא דגריע מכוולו ולאפוקי מלרצ אידי צ"י אצ"י דמורי להו לכל מיני ואפי' ליעשות מטלטלין אלל צניו ולא פליג עלייהו אלל צלמישתי צ"י שיכרא דבהא ס"ל כרצא וכ"י דמפירושא דמילתייהו שמעיקן נמי לאפוקי מלרצא דמליג עלייהו צחורתי וטעמא דקא עברו רצ"י מילחא דמיחא ל"י ללוה וניחא ל"י למלוה סייך נמי לענין שמיטה ועוד כיון דמפריש טעמא דסיך לענין אחריות ולענין רובא היכא דלפ"י צ"י קעניד רצ"י מילחא דמיחא ל"י ללוה וכו' מפסתה ס"ה לכל מיני דלא מיקסתר לאיפלוגי צ"י טעמא צ"י לבני אחריות צ"י לענין שמיטה וקידושין ולומר דלגבי האי פשיטא מלוה ולגבי בני פקדון . וכחצת זה לשונו . וכנ"ר נהרדעי חמוה דמי מלוה היא לכל מיני א"כ ילא שרו צבכסדו דמסתמא טפי ניחא ל"י למלוה לקצולי עלי אחריות אצלויה מלוה וחשמוט צו שציעית ויהא רשאי למישתי צ"י שיכרא לא ידענא כלל מאי חמיבה דמר דליצני מלוה מלי למיכחצ פרוצול ולא השמטנו שציעית ואפי' ליח ל"י ללוה ולא למלוה קרקע ה' מלי למיזנן קרקע כל שהוא אח הלוה ולכחצ עליה פרוצול כדליחא פ"י הכולא (ד' ל"ז) . עוד כחצת וזה לשונו איכא למימר דרבא חסיב ל"י פקדון לכל מיני לצד מענין אחריות ומסוד דקאי אצילתייהו דנהרדעי ורצ ארי צ"י אצ"י נקיע נמי איבו מאי דלייור צ"י איבו ועוד אשכחנן

הגהות

(ע) ז"ל דאכל . (פ) ז"ל ר' יוסף . (צ) ז"ל לג' . (ק) ז"ל נחמטטו מניחין ס"ח ועושין עגולה . (ר) כחצת צ"י צמרכי צ"י ס"ס ס"י ס"י . (ס) אולי ז"ל נחמא או כפליס' . (ח) ז"ל דבוח ל"י . (ה) ז"ל ונכחיא דפ"י דקדושין כו' . (ג) כ"י דפ"י סו' (א) ז"ל חמא (ד) ז"ל כאן . (ב) ז"ל לפקדון דקביל כו' (ו) ז"ל לא (ז) ז"ל צ"י ולא ידעתי אן כו' (ס) ז"ל כ' :

נב

מהר"ם בר ברוך

הלום לו רחובן לשמעון וימד לו שמעון זרשות עממו כלי להלואתו
בני מימתי אע"ג דש"ר

(בבב"י אשר לפני כתב * ספר כאן *)

סי' תצ"א דנתי לפני רבותי בקורא לפזירו ממזר או
כמו (ס) שדינו כאלו קראו ממזר
שנא' ויהי כעס ככהן ורחוק כי כמון כפרעה ובזה הזכרתי א"ח
קבלי צנאי הנה לפי שלא נהגו בן וכן בקריאת פסול מייב
נויפה ז' ומים ויהי יודי צעמנו כל זמן ההפלה ומן המורה
מייב מלקות משום דלאו לא תלמס צמיוורא (ע) סומקא ודוקא
כשפסלו לנח בקהל כגון ממזר או עבד חבנ ברשע שהוא פסול
מלקות לא אך יודר עמו לחיי (קידושין ד' כ"ט) וכ"ש בקורא
פסול דמלי מי'שמחמיט ולחפץ פסול לעדות קרוביו קאמינת כמו
בן הזונה אלא זונה שדוקית ומוכרות מזון קאמינת כמו רשב
הזונה וכן ויחמו הילך בזונה אבל מפקרת מלקין ואל יפלא צנייך
קרובי עמיית כי לכל אשר אוכל אני מזומן ושלוס וסיים ויסיפו
לך מני אצבדור זר מיחס זק"ן עמ"י :

סי' תצ"ב ועל הקורא חזירו ממזר הכל לפי המצבים
והמצבצים ירבה עליו ריעים ויבקש
ממנו מעווי וימענה בה"ג וילקח ויתן לדהק וינך על קבורה אבותיו
יקף ויבקש מתיילת ואם רביל בךך יסמירו עניו עובי העיר וימד
צנידיו ויש כס צידס לקנים ולכוף הפושעים ונגדור גדר שלא
יפגמו שוכני עשר * אצ"ן :

סי' תצ"ג על הכחובה שחלצה אזי יתבן לך בקורר
דקיי"ל כר' (י) יוסי דהשוען אשר מעשה
ז"ד לא אמר ולא כלום (ב"מ ד' י"ז) דלמנוס כעון למעשה
ז"ד שלא להאמין הטיעון פרעתי אפי' כשאין (ז) השבע ומיטול
מנה מחתים ואין לסוס (ז) שמע נכרע וגם אין לפוש שמא
הטמינתה וילטרך זה לשמור שוכרו מן העכברים יותר משאם
נקרע כחובה שיש נמוס שמא תפלה עדי היותה או עדי
נשיאי ותוליא הכחובה ותבנה על ע"ד דהא קיי"ל (ב"ב ד'
קע"ח:) כוחנין שוכר ולכל יראי ה' אהיה חנר ילסק כר' שמואל
זל"ה :

סי' תצ"ד תניא (גיטין ד' ל' י') ר' עזיר אומר כשם
שדיעות צמאלכל כך דיעות (ח)
צאנשים יש לך אדם שזנב נופל לחוך כוסו וזרקו ואינו שותיאו
זו מלה פמוס בן יהודה שנועל דלת צפני אשתו ויוולא ויש לך
אדם שזנב נופל לחוך טבין (כ) ושותיאו זו מידת כל אדם
שירואה אשתו מדברת עם אחיה ועם שכנייה ועם קרוביה ומימסה
ויש לך אדם שזנב נופל לחוך תמסויו מולנו ולוכלו זו מידת
אדם רשע שירואה אה אשתו שירואות וראשע פרוע ועווה בשוק
וערומה משני נדדן ורוממות עם בני אדם עם בני אדם ק"ד
אלא אימא צמקוס שבני אדם רוחלין ומניסה בזו מנוה מן המורה
לגרשה שח"י כי מלא צה ערות דבר וגו' הרי רחיה צרורה

לכרזי רבני' שימי' שאמר לנשים הרוממות להיות גוי מקיים צמי
המגרש צמס' גיטין :

סי' תצ"ה (ס) יודיעני אלוני על עכוס' אי' שהושט
ידו צניגית מליאה יין פדש
ובא השכיר וצער צו ומלאו שלח (ע) רק מעט צמתיסה ולא
צין עממו והורה המורה (פ) ועבדך מלא משנה צריס טבול
יוס (פ"א מ"א) לחיתת גריסין ורמיסת יין פדש צ"ש אומרים
סיצור וצ"ה אומרים אינו סיצור :

תשובה אשיך מילין שאס נגע הרמיסות יין (ז) לאיסור
דמסתמל ציין פדש מיירי שרניל צאופייל אגנא
דפנימח כשתוסם ומדנקט אגנא ש"ט דמחוכו הוי סיצור ומריס
טבול יוס אין רחיה להחיר ציין פדש ולדמותה (ק) דינוק
יוכיס לרב הונא דהוי סיצור ליון נכך (ע"ז ד' ע"ג) ואפי'
למחן דפליג צנילוק מודה בקפפרס כדלמר גני הסיא דלמישכס
צעלרתח (שס ד' ח') והוא קפפרס ואי איכא טוסס על
מנה להטפיס בעי הדסה ויגבז כל המעלרתח ולא סגי צמקוס
שנגע לצדו להדיס (ר) לנך דצנלוק) לא הוי סיצור אפי'
לשומחא קלה (שס ד' ע"ג) ואפי' חיצלנו נגבי יין נכך אי סו
סיצור אי לא ואפי' (ז) בפתס יינן וב"ש וצ"ה מודו צריס
טבול יוס דלגבי שחר כל הטומאות הוי סיצור וא"כ ראוי
להמיר ציין נכך שהיר ר' יוחנן דימה אומס (ת) לצלר הסלוקס
צמסיסת (שס ד' ע') והלכה כר' יוחנן (ח) וצ"ה והמניח
ונזה אין להשחק דממנין אגנרת לידן דחין הלכה כר'
שמעון (ע"ז ד' ס') וצירושלמי שס פסיק כות"י (י) וכי מדמינן
לה לגבי פניות פניקס צין מפיה צין משוליה (שס ד' ס')
המס לא מדמינן לה אלא לענין היתר הגאה אבל צמתיס
אסור דהא הוי אשצוק דהוי סיצור אפי' לעומתה * אפי' העצוי :

סי' תצ"ו אדוני יודיעני מעיילס שנותנים על הכניס
לכבוד המורה או לקחידלוח לכבוד
המילה ויש צהם נורות (ג) ודיס אס מותר אס לאו נגבסין
סי' כל הללמים (ד' מ"ג) דמות נורות לצנה הוי לו לריג
וכי שאני ר"ג דאסריס עשו לו והא ר' יהודה דאסריס עשו
לו וכי (ג) דהמס צמותנו צולס ומצוס ששדא כיתניא ומי
סייסיין להשרא והא כי כושחא דשך ויחיב צנכרעשא ולוקמי
צה אודרעיא והבו עיילי צה אצוה דשמואל ולוי ומלנו צה
(ד) ולא סייסיין לששדא ואפי' בית הכנסת גדולה פעמיס
שיחידים כשאריס צה ומחשליין ואע"ג דאמרינן החס (ס)
היינו מלת דמשיצי ייירי ופלמי להו (שס ד' מ"ב) כגון מנה
ולבנה ולורת דקקין הא אמרינן למיפלח לכל מה דמשכסי פלסי
והואיל שפן עובדין לכל הנורות הוה לך למישש לששדא ויאל
הלוי :

(ו) על נורות העופות והדגים אשר שאלת אם מותר להסתכל
שם ובאת לדמות לצורה ממה ולבנה והאודרעיא
א"כ היה לך לשאול אם מותר בהנאה וכ"ש להסתכל אבל אינו
דומה

הגהות

- (ס) ז"ל ממזר * (ט) ז"ל סומקא * עיי צ"מ ד' כ"ח : (י) ז"ל יוסנן * ויש לקיים הגיר' עיי תוס' כחובות דף ל"ו *
- (כ) ז"ל לה כחובה * (ל) ז"ל שחא נפרעה וגם כו' * (מ) צניקסחמינו צנשים * (נ) ז"ל צורקי ושותיאו כו' * (ס) השאלה הונא
צמדכי ע"ז פ"ה סי' תחמו" (ע) ז"ל נגע * (פ) ז"ל כליסור * (צ) ז"ל נראה לאיסור מדגריסין (ע"ז ד' ע') : הסיא ריביתח
דאשחכת כו' והוה נקיטת אופיא צידה כו' אימר מנבה דפנימח שקנת' ומסתמל ציין כו' * (ק) ז"ל נכסול יוס * (ר) ז"ל ויילוק
לא כו' * (ש) אלוני ז"ל בקפפרוס הא צ"ש כו' * ועיי בקפפר הישר לר"מ ד' נ"ך ע"ג דפסיק"ל לרב פשא * (ת) ז"ל לענין שחר *
- (א) לא ידעתי שירושו * (ב) ז"ל עופות * (ג) ז"ל החס * (ד) אולי ז"ל רבים שאני אלתא סייסיין לששדא צללש שביסח
צריס * (ס) ז"ל הוה * (ו) הונא צלרכות סי' מר"י ומרדכי ע"ז פ"ג סי' תמ"ח צשניו :

מהר"ם בר ברוך

(ג) ספר רבינו חיים (ס) דרשנא דאמר לעיל כלומר פני ג' הוה אש"ס שאינו כחוב א"ל דב נתן בר אמי הכי (ע) אחר השמי' דרבה כל כה"ס מיישנין לביד עושין עד אחר דב נתן אי כח (ע) ציה דינת חו לא לידן וסידר דלמא ציד סוף סוף דאמר דמחול וכ"ו והא דמזין ס"ק דבי"ט (ד' י"ז) דכפנין אדרכחא בני יהודה דלמי' וכפרן הו"ל וחחא לידן יימא צ"י מילתא עד רב זבד השמי' דרב נתן אחר בין סייב אחי לו בין לא תן לו ואמר פרעמי נאתן צה מלוא לכחוב א"ן כותבין אכל אחר פרעמי כותבין י"ל נצי דוקא בני העמקתי :

סי' תק (ל) ששאלת על ששעת שאני נוהג שלא לאכול כשר בטהרה ופי' אחר גבינה ומיקל בכשרות צי"י סורפי הייתי מחלוקין בבני אדם העושין כן ואדרבה שריא לי מרי (ק) נראה צי"י מניח עד שפעם אחת מסודתא לבסודתא מלאת גבינה בין שני וגדתי' פנמי כנשר אחר גבינה כמו גבינה אחר צמר וא"ן נראה דדבר זה סולק על התלמוד ולא כמוסוף (ר) על שהוא גורע דהא אמרינן פ' כל כבוד (ד' ק"ה') אנה להא מילתא סלח בר חמדא דאלו אנה כי הוה אכיל צישרא לא הוה אכיל גבינה עד למחר כי האידנא ולא מסודתא לבסודתא אלתא דסברא ל"י משודתא לבסודתא ואש"י הכי משנה למי שנושה כדנבי אביו הרקעה ימרה אלא כל אלו הדברים הרקוח נעלמת כינהו וכל סד וסד מלי אסמורי אופסיה ולבשות ס"ג בר ושמרת והיחה עמרת שמרת אב למקרא ומקורח ומעלה מעלה על גפי מרומי קרח (ט) (כעשרת הלוף) מאיר צ"י ברוך הריני כפרת משכבו ובשר סוף אני מקיל כיון דעוף ובגביה גאלכ"ס באסתורין ונכדן חסי' כי נסתמי וכי דערת על לב עלב הדיוט מכלב :

שאלה שיסוד גבינה אחר צמר כמה הוא דכיון (ת) והצמר עורני צ"י שיניס א"כ נקרא צמר כל זמן שהוא צמינו ומכו שיסוד שלו :

תשובה כך מלאתי בספר רבי' משה צ"י מיימון ז"ל (הלכות מאלכות אכירות פ"ס ה"ל כ"ס) דשיסוד אכילת גבינה אחר צמר פני עונה והוא ו' שעות ורואי' לא הגיד אכל שמעתי תמורי שאמר צמס רבי' מאיר דמי' שיסוד קטן ושעס קטנה (ח) היא לאכול גבינה אחר צמר ורואי' תפיס דקדושין (ד' כ"ב') דלמרינן תפסה בשפתו של בית רבי שנתא עלם בין שיני' והגבינה ר' פנילה אסרת ופי' רבינו מאיר (ג) דוקא עלם דלא עבד להחבטל בין השיני' הו"ל פנייה אכל אס נמא צמר לא הו"ל פנייה רביון דבצמר פתיד להחבטל עבד להחבטל וא"כ הי' לענין לאכול גבינה אחר צמר (ג) שיסוד שעס קטנה וספיר מלי למיל כיון דעבד להחבטל כאלו הוא נחבטל והא דלמרי' הצמר צמר בין וגי' היינו דוקא דלא עהני (ד) ניגוד הפת לאכול מיד גבינה אחר צמר כי היכי דמחסי (ה) ניגוד הפת לאכול צמר אחר גבינה מיד ובה דלמינו (ו) ס"ק וריש הי"ט צאובל הסמכל לאדם ורואי' לכלב אכל

דומה דענתה ט"ס עליה פוחס"ש עליה ללס והס עובדין אחרו פילוך איכא חסרה לישראל כי לא שכיח רבים אכל לכות עופות וקוסים אש"י האומות א"ן עובדין להס כשהן צפני עמון וכ"ס כשהן מתיירין על הנגדים הלכך א"ן כאן פשר ותינה (שס ד' מ"ג) כל הפרלוסיין מותרים סוף מפלוף ארס ומוקמינן סלוק ארס נמולא דוקא לרי' (ז) יהושע אכל לרנן אש"י סלוק ארס מתיירין נמולא וא"ן כאן מאוס (ח) וכל ימי הייתי חמיה מה זה שצוירין לרקון למי דכ"י המפרשים שהוא נסא ומס והכתיב ותינה אש"י וגו' ומה (ט) שצור ומה יוסיו ומלאחי בצפר של ר' שחתי הסכס שהרקון צריס נשמיס ושמו (י) חלי הגדול ומשל צבל המזלות ואע"כ סבורים שמהשלמן מכשו ועובדין לו ודנדי' נכותיס דהא מני לה נהדי טמה ולכנה ואע"כ דלשון הנתי' אינו משמע כן דקאמר (שס ד' מ"ג) ט"ס לו לנין בין פיקי לואר י"ס ליישב דבריו כי הס סוביס וישריס צמינו : יבוחתן :

סי' תצו וכל נתן שנתלמוד (כ) שנושה צמי ואכילין דכולהו פ' המוכר את הבית (צ"ב ד') פ' נשא מיני' רב פתריס מרב סקרא המסקיד אלא סנירו בצמר וא"ל הסודתו לך מהו מינו דאי צמי אחר נאנסתי כי א"ל הסודתי נמי מתימן או דלמא א"ל ססוך צידי מלי צמי א"ל נתן ומסקין מלי נתן שנושה : לשת טעמס :

סי' תצח וששאלת אשה שמעון שהפקידה אלא אשה ראוין פקדון ושפעה צו ובגנב כן הדין שאם אשה שהפקדון אלה (ל) שסיינה לשלם דהשוה הכחוד אשה לאיש לכל עונשין שנחריה (ב"ק ד' פ"ו) שחא שהיא אשה איש אש יש לה נכסים שא"ן לצעלה דשוה נכס סיינה לשלם ואס לאו יכתבו ססק דין לכשתחלמין או חגרת שמשלם אכל צמי נעלה אשה משלמא שא"ן לה ממה לשלם דחחא (ג ד' פ"ו) הפנה והאשה פניעתן דעה : דעמס צ"י יהודה ז"ל :

סי' תצט י"ש סה"ו אומרים אס היחה אשה סיינה שנושה לאדם א"ן אלו משניעין אוחה תפעס שאש"י מודה שסיינה אע"כ פטורה לחין לה נמה לשלם א"ן לומר שיפרס הנפל עצורה מדחק פ' הסונל הענד והאשה פניעתן דעה הסונל כהס סייב והס שמכלו באחרים ספורין ואס איחא שהנפל יפרס עבודה אמאי פניעתן דעה והלא נעלה ישלם עבודה : מיהו ריב"א היה אומר אס היא מודה שסיינה כחנין עלה פשר אפיג לחין לה כמה לשלם מיהו לכשתחלמין או חגרת חסרע לו ויס להנין דנדי' דדוקא צ"י ציד מלי למיכת עלה פשר ולא צ"י ציד כדמוכח פ' זה צור (כ"ט) : נמתני' לחין פוענין למסית הי"א א דיתא דלא הוה כתיב צה כחובו וסחמונו הנו ליה אצ"י ורבא דלמרי' סרוויחו היינו (ת) דרי"ס דן לקיש דלמר חוקה א"ן העדים סומעין על הסטר אלא איכ נעשה (כ) צבירול : וכו' אחר הסס (סס) הו"ל אדיתא דלא הוה כתיב צה נמוחצ תלמא הוינא

ח ב ה ו ת

- (ז) ז"ל יהודה • (ח) ז"ל חסדא • (ט) צמי סבו וט"ס • (י) ע"י צמי' המשנה לברעב"ס סס • (כ) פ' לעיל ס"י פ"ו
- (ל) ז"ל פשעה • (מ) צמ"י דר' דן וט"ס • (נ) צמ"י גדול וסיס • (ז) ז"ל ודל ליתיה • (ס) ז"ל דרשב"ל
- (פ) ז"ל אמרינן • (ע) ז"ל צה צי דינא כ"ו • (ל) ארוכות ס"י חרטי' מרדכי פולין פית ס"י חרפ"ז • (ק) ז"ל ה"י
- (ר) ז"ל עליו שהוא כ"ו • (ש) ז"ל כעמירת העלוב מאיר כ"ו • (צ) ז"ל דמ"ב • (ד) ע"י ס"ך וידר ס"י קלי"ס ס"ק
- לי"ג צמס הרקוס • (ג) ז"ל די' • (ד) ז"ל קינות הפת כ"ו • (ה) ז"ל קינות • (ו) כונתו לע"י ד' כ"ס :

מדר"ם בר ברור

ואח"כ שאלנו הו' זקוקים מעמד אחר הזמן ליתן הכסף וצקשת לו להמתין שני שנה ואמר אח"כ הנה לך סוד פלוני כ"ג ליטרי'ן ללוחו הזמן שאת עבקש לי להמתין ומני לי לוחו סודו והספרים פדויים ואמרת צנלן וצחור כדי דיבור אמר אח"כ איני רולה אם לא חאמרי שלשים שהספרים יהיו מושכנים עבור הכ"ג ליטרי'ן ורלוצן משיב הנה הושלשו הספרים צידך (ט) כ"ג זקוקים וכבר צלו לידך י"ם זקוקים ועתה קח ו' זקוקים ותחזיר והמוחר לא אחז כי הוא ריבית והשלש השיב כבר הושלשו צדי כ"ג (ח) זקוקים ואין לי עמד כלום הקוף את אח"כ חס הוא ריבית חס ללא . משצנת מורי רפה היום לערוב כי יום השם קרוב וצקלרה אשיב את הכר' צעיני כי (ה) רלוצן השלשים ואמך צלל שצופה מטעמא דהא סימני' ואשרי שלצנריו הוא ריבית קלולה ישיב הספרים כשיתנו לו הו' זקוקים דמי פדיונם ועוד לא אב עדיין אחיו של רלוצן צמוד שלא הי' שוס קנין ואפי' צקין אין יכול אדם להקנות לפצירו סודו כדל' פי' מי שמח (ד' קמ"ט) מה שצ"ז שביצ מרע שאמר הלוואתו לפלוני הלוואתו לפלוני מה שאין כן בצריא ופרי' דאפי' צקנין אבז קרקע לא מדלל אשכס לה החס בצריא :

ס"י תקד ברהא כל אפייל שוין דהמקדש צנצנת שאלוה דאינה מקודשת ולא מייבשת דאם שאלה צמחם שאינה מקודשת דכשתתנו ללשה הכי גזל את סצור המשחיל ואמרינן (קידושין ד' י"ג) מי קידש בגזל וצמחם דאשרים אינה מקודשת ואפי' חי שדך ואפי' דליכא למידמי דה"מ שהאשה יודעה והכירה שהיא גזולה כהיה פלוגתא דרב ושמואל סיק דצ"מ (ד' ט"ו) : היכר זה שאינו שלו אפי' מעות אין לו והילכך היכר דקידשה בגזל זה שהכירה האשה שהיא גזולה מאחד דצעי למיידר צלל דמי לא כמחא דעתה ואפי' לרב דאמר הכיר זה שאינו שלו מעות יש לו היינו פי' מן הגזלן אבל לנגזל לריד להחזיר צמחם הילכך האי איתחא דמיקדשה ידעה והכירה צנצנת (ג) גזילה מאחד כ"מ צעו למיידר ס"ס לא כמחא דעתה הלכך אינה מקודשת אבל צנדוק זה דלא הכירה המתקדשת שהיא שאלוה מליצן למיידר דהו' קידושין כדאמר (שם ד' י"ד) : לא הכיר בה שאינו שלו חלל נמלא שאינו שלו צין לרב צין לשמואל מעות יש לו אפי' מן הנגזל כמו יורד לחוך שדה חצירו שלא נצטופ (קידושין ד' י"ג) ועוד דיש כאן חקנת השוק (צ"ק ד' קמ"ו) ומיאו אפי' לא הכיר זה שהיא שאלוה אינה מקודשת דקדושין דמי להקדש דאמר לה כהקדש אכולי עלמא והילכך אינה מקודשת צנצנת שאלוה כשם שאינו יכול להקדיש דבר שאינו שלו כך אינו יכול לקדש בה דאמר ר' יוחנן גזל ולא נחייאשו הפעלים שיהיה אינם יכולין להקדיש זה לפי שאינו שלו וזה לפי שאינו נצטופו (קידושין ד' י"ג) ולא מיבעי דאם שאלוה צמחם אלא אפי' שאלה צפי' לקדש בו את האשה (ג) ראינה מקודשת דשאלה הדר' צעינא ואיכ לא הו' צידה אלא צמחם משכון ואמר רבא (שם ד' ס"י) המתקדש לי צמחם והניח לה משכון עליו אינה מקודשת דמנה אין כהן משכון

אבל צשר זה כיון ששהא זמן מופע צעיניו הוא נפסל אפי' לכלז ופשיטא שאינו נקרא אוכל לפי רבי' משה בר' מיימון הוא שיעור פירוש צשר חיי עונה ו' שעות דמי לא תימא הכי איכ אין לדבר סוף כשאדם אוכל צשר ולאחרתו ימלא צשר בין שיניו ולא יאכל (ר) צשר אחר גצירה ולפי רבי' מאיר שעה קטנה וכיון דפסל אף לכלז לא הו' צשר ועצדי להפגטל (ח) והא דאמר קרא עליו' בצשר עורכו צין שייניהם היינו דלא מהני (ט) יגוב הפת מירובניה : אצינדור צרי' אליה הכהן זל"ה :

ס"י תקא בתשובות רננא משה ריש מתיבתא דמתא מטסיא שמי שמתן פקדון ללשה שחמה צעלה ולא הודיע לצעל שמתן פקדון לאשחורשמה צמחמה עם ממון בעלה ונגנז כל אשר צמחמה עם הפקדון מיטחבה הו' איתחא ובעלה וכל הזכרים שצצית דלא ידעין ההוא פקדון היכא מעט (י) דכל איתחא דמיגרשא או מחארתלא משלמת ההוא פקדון דצמי' בעלה נה שנקאה אשה קנה בעלה והצעל לא ישלם שהרי לא הפקידה צידו כלום :

ס"י תקב בפי' המפקיד (ד' מ"ב) ולא נעל (כ) צפניה כראוי משמע דאם נעל (ל) צפניה כראוי שהוא פסור מ"כן הוכיח רבי' שמתח זל"ל דלע"ג דכספים אין להם שמירה אלא צקרקע(ט) ואם עמד אוחס צמקום (ג) שרגיל לשמור שלו פטור וגם רב אלפס פסק כן והביא ראיה מירושלמי וזה לשונו נתנו במקום פלוני שנהג ליתן שלו אם ראוי לשמור פטור ואם לאו סייד וצפי' המקלעות כחז צבי כספים דמי אוחצניה צמחמה צהדי כספים דילי' ואינגז לפודייהו סייד לשלומי ואי אינגז צהדי כל מה שצמחמה (ס) דהכי הוא ופטור משום דלא עדין מדידי' ולי' העתק' כחז ה"ר צנור צרי' שמואל האידנא דשכימו גבזים אין להם שמירה חלל צנפס הסמוך לקורה (שס) ירושלמי (צ"מ סס) נתנו בצירה חובה ומגדול חייב שצופה ופטור מלשלם ואם יש עדים ששעה כן אף מן השצופה פטור נתנו כדלמס גבו ונגנזו חייב לשלם נתנו צמקום שרגיל ליתן את שלו ואוחס מקום ראוי לשמור פטור ואם לאו חייב וכן צמחמה דהשוכר את (ע) הפועלים (פ) והא דאמר תלמודא ומודה שמואל צפי' צין השממות וכו' לאו דוקא צין השממות אלא מחלי היום ואילך וצפרי' אין (ג) נכון) צין השממות וכן נ"י ורבי' דשמעתי מיידי דוקא לדידהו שהיו להם צמים רעועים צמדות אצל האידנא אין לריד שמירה צקרקע עכ"ל וע"ל עוד מצינפא דלורצניא (שס) אפי' דהחם לא שמרם צקרקע אפי' חי לאו פשיעותא לגבי טורא הוה פטור העתק :

ס"י תקג (ק) מעשה צל לפני רלוצן שצח צהרשחא אמר ופקף את שמעון לדין וטען ואמר מוכי אצי מישכן את ספריו צנרונית אסוחו ככ"ד (ר) ונשנית שלוש צעיניהם וחצא מני נתן לך י"ם זקוקים ועתה סול ו' זקוקים והסיצני הספרים ושמעון ענה ואמר אני

ה ג ה ו

- (ז) ז"ל גבינה אחר צשר . (ח) נר' שהוא כפול ועיוור . (ט) ז"ל קינות . (י) ז"ל וכל . (כ) ז"ל צפניהם . (ל) ז"ל צפניהם . (מ) ז"ל אש . (נ) עיי' בהגמ"י פי' מה' פקדון אוח' ה' ואוח' צדין זה צלור' . ה"ג"צ . (ס) ז"ל אנו רלוצן דהכי כו' . (ע) ז"ל הפועל פ"ח . (פ) מרכי פי' המפקיד ס"י ר"פ . ה"ג"צ . (צ) ז"ל כחוב צהש"מ . וכו' צמדרכי' הנ"ל . (ק) ארוכות ס"י חתקפיה . (ר) ז"ל זקוקים . (ש) ז"ל ככ"ד . (ת) ז"ל ליטרי'ן . (יב) ז"ל שמעון . (יג) ז"ל שהיא גזולה כו' . (יג) ז"ל אינה :

(יד)

מהר"ם בר ברוך

סי תקה (ב) מעשה בלדס אחד שכתב עם חבירו תנאים הרבה לעשות כך וכך ופתחו(ג) לפניו ה' שומעי תורה ונשבע(ד) ואמ"כ אמר כך יעזור לי דילון והחורה הזאת שאקיים אלו התנאים ושאלו נר"צ"ח החבור * והשיב כך נר' צעירי הנשבע בפקר חורה אין כאן שנועה בין דנתחא (פ) צלחנע ולא נקט לה צידוי (ע) לכולהו ליטני פ"ב דנדרים (ד' י"ד :) הנורר צחורה לא אמר לא כלום דנעתיא אגלויוי וכ"ש להאיך לישנא דמוקי רישא החס אפי' אי נקט צידוי (פ) (ספאלא שאמר מה שכתובה) והע"פ שבתחילה ציר דציווי(ג)אמר אדם זה כך יעזור לי ה' מי"מ מה שבוסף אחי כן לומר והחורה הזאת לאו לאזכרת דידע מי'שצנע אלא אגלויוי ושנועה צסס יש כאן אבל שנועה בפקר חורה אין כאן הע"פ שלא הזכיר השם אלא צבינוי ולא בלשון הקודש צכל לשון שנועה היא כדלמך (שס ד' כ"ב :) דלפי' מרי כולא שנועה אף על פי שאינו שם כלל צשום לשון וכדכר (ק) הונא דלמך מרי (שלא ולא צעי מנא) לי וסינו טעמא לכלל הפסוח לא גרע מיד ואפילו שנותח שבוקא מועיל (סס ד' י"י) כ"ש שנועה שמועלות מטעם יד וה"ה מרי כולא וה"ה בלשון לעז דילון דריון (ר) שנועה ונדך מועילים בלשון לעז מועיל גם עתה דהא אפי' פרעה סטיב (ש) דשנועתא צכל לשון נחמרה (סוטה ד' לב) חוץ מן השם שר"ך לומר בלשון הקודש ע"כ דהא צעיקן סם המיוסד לכ"ע כדמוסח (ת) ריש"פ שנועות הפדות (ד' ל"ה :) ואי אפשר להצדירו אלא בלשון הקודש וכ"ש נדך ושאר שנועות שמועילין בלשון לעז והסרוק שאינו חזק (ח) ששנועתו לא איגרע צכך (צ) דלמך שנועה היא מטעם יד וכ"ש אם הזכיר השם בלשון לעז ואפי' לא הזכיר בתפילה דצדיו לשון שנועה מועיל מטעם יד * ילמך צרי אצרכס צנע :

משכון אין כאן ואינו דומה לקידוש במשכון דלמרים מקודשת (סס :) דהתם מתקדשת צנוף המשכון והיא קניי (ד) לה מרי ילמך והלכך לא דמי להכא * וקל למצין * ועוד דהכא צנענת שאולה אינה מקודשת דכל מתנה שאינו יכול להקדישה לא שמה מתנה (נדריס ד' מ"ה) * וזאת העצמת לא הוא ולא היא אין צידס להקדישה וא"כ לאו מתנה היא ומנאל ללא מרי יב"ב לה וצמאי מיקדשה * והיכא דלא ולצדק סקידש צנענת שאולה (ה) צריך למזור ולצדך צרכת איכוסין ונשוין ולהכניסה לסופה (ו) וכיון דקדושי קמאי לא הוי קידושין נמנא מה שצדך אקצוי על העריות וכ"י נשא ונתן צדכר ופי' על העריות לפסחא האשה ערוב לכל בקדושיה וכיון דלא הוי קידושין לא עשאה ערוה ושלא כדון צדך הילכך צריך למזור ולצדך צרכת איכוסין וצרכת מחנים נמי צריך לצדך דלמ"ר (כתובות ד' ו' :) מצרכין צרכת האיכוסין צצית האיכוסין וצרכת מחנים צצית מחנים אכל צצית האיכוסין לא וכ"ש הכא צצרכת מחנים היא שמה הוצאה טעשה שושצנינות ללדס הראשון וצרכת ציווג וכיון דקידושין אין כאן אין כאן לא ציווג מחנים ולא שושצנינות ופוסה קמייתה לא חציבה מפשה (ז) שאינה מקורה לציהא (עי' כתובות ד' כ"ו) * לא שמה הופה והע"ג דפוסה נדה חשובה היא (ח) היינו דנקורה לציהא אכל היכא דליכא קידושין לא קיימא כלל לציהא כל מה שכתבתי היינו צנענת שאולה אכל צנרוק זה כלכך הדין לי מנדכני המקדש שהמשאל סל לו הצנענת שאם לא יחזירנה לו שיתן לו מלי רציע מתהיה לפי זה נראה שהיא מקודשת דנשעת קידושין הוא נתמייב למשאל סלי רציע והצנענת קנייה לו וה"ה יוכל להקדישה שאם היא מקדישה ה"ה ממשיב למשאל שומחו והצנענת קדושה וה"ה שה"ה יוכל לקדש צו את האשה ומתנה גמורה היא דכולה האשה להקדישה הילכך מקודשת והאיה לדכר הציא מוכ"ר סים כדחניא (צ"מ ד' טו) * השם פרה להצדירו (ט) צלא דינר ואני מעלה כך סלע צחורה הכי זה מותר ואין כאן ריבית לפי שלא עשאה דמים ופדיון והא עשאה דמים ומשני לא עשאה דמים ממיים אלא לאחר מיתה (י) והוי כמאן דמסיק חזוי ואקור משום ריבית אלוהא כל דכר הניסוח לגמרי משוב כדלדיה והרשות צידו לשניחו לכל אשר ירלה מן למוכרו או למחו צמתנה או להקדיש וגדולה מזו אמרינן אין טענו לו נכסי לוב בהלוואתו אע"ג דשומא דכרד לעולם אפ"ה מלי להקדושיהו ולמיהצניכו צמתנה כדלמך וצנכ אורחא יבצס צמתנה הכי מעיקרא דעתא דלרעא נחית ולא דעתא דחזוי נחית (שס ד' ל"ה) כ"ש היכא דלא קיבלה כרי להחזיר סלכך מקודשת אפי' אש לבסוף החזירה הצנענת לא איכפת לן כיון שהקדושין סלו והיכא דכר השם יוליא דכר זה לאמיתו ויהצונן צמתניו ויצרר ויפקסס דהמקדש צנענת (כ) שאולה אינה מקודשת והאני נדון זה שומאה צדמים דמסיב קנייה לו ויפול צעמיים סצלו וגורלו כמסק שצמי צרי שמואל ג"ן פוח"ס :

סי תקו ארז צלצנון יפה ענף אשר הורס ואשר הונק להיות שורס פורה ראש * מר דבור וצראה הוקס להיות לראש וכל חכס לצ אלו ידוה * צפוי ירסח * שדע לענכ ונש * להמתיקו מדצש * הוא יכאיו ויהצש * וכל הקניות החכמה כצש * ומגסלתו נכר ימכר ויצש * ולצש כמדה (ג) ההצוה * תפלרת דת האמונה * נחמו עזדיו משתחיים אל מפקח סימן וליתן * שור ככר וליתן מטיצותיה נחלה פני כצדו לצדן מפרכי הודו צצצרים האלה והכנון צעיריו ישיצנו ולא כסור מדצדיו * יש צצנינו סה ראצון ושמעון סרולים (ד) אה כל מצורחיו שישמרו מכ' זקוקים אכסנאי * והאמרים שצניו ס"כ הצרכס היתה תקפה זו וחומי עוד שאם לא יסבימו כל הפצורה לדעתם או סס חלים לשמור כל האורחין והקבל משיצים ומנקסים מהס לצמור לסכ דך השוב לעניים ולעשירים שלא יצילו עלמן צממון עניים ולא שום אדם צממון חצירו שישמרו אכסנאי מתי זקף או מיי זקף אכסנאי ועדי סלי אכסנאי ועוד אומרים הקבל אין אלו כוליס ששמרו צעדינו שתייה עיכיס טעה

הגות

- (ד) ז"ל ליי(ה) ועיי בהגמ"י צחצוח להלי איסוח סיי י"ס דפ"ג ע"ג עיי"ה הגר"צ (ו) ז"ל דכיון (ז) ז"ל רמופה * (ח) ז"ל היא נמי מיקרי מקורה לציהא כו' * (ט) ז"ל וה"ל כרי פתך עשוי עזי בלי דינר כו' * (י) אולי ז"ל אבל אי עשאה ממיים סו כמאן כו' * (כ) ליתא צככ"י וט"ס * (ל) ארוכות סיי'ו סו"ח הרשב"א סיי' תתמ"צ * (מ) צכ"י לפני וי"ס * (נ) ס"ס הוא ול"ל ואמר כך כו' * (ס) ז"ל אצדעא ולא וכו' * (ע) ז"ל ולכולהי * (פ) ז"ל צריך שיאמר צמה שכחוב זה ואעפ"י כו' * (צ) ז"ל ואמר * (ק) ז"ל כהנא דלמך מרי כולא לא טעימנא לי כו' * (ר) ז"ל דשנועה * (ש) אולי ז"ל דהיינו שנועתה * (ת) סיים הוא * (ב) ז"ל השם * (צ) ז"ל דלמרינן * (ג) צכ"י סלרצוונה וליח לי' פתחא * (ד) אולי ז"ל לבוק :

מהר"ם בר ברוך

נד

תקנתה לדרייה הוא תיקון מפני הטעם שנהג אז ואשכחן כמי
 דאפי' לענין איסור לאוליין צמר אומדן דעתא בשבועות
 ובגדרים פ' (ז) איכוסה גבי קפלה וכשנעם כל מי שיצא עלי
 איני מחזירמו ואמרו חכמים לא כתבונוה זו אלא להגן לה
 כאשר כתבו החו' פ"ב דקדושין (דמ"ט) כ"ש שהיה מצוטל מנהג
 זה שנתיים או ג' ואינו חוזר וייעור דאיכא למימר דאסולי
 אסיל הלכך לית דין ולית דין לפי לאות עיני דלין ראוון
 ושמעון יכולין לכופ הקהל לתקנה זו ולא לשמור האורחים הם
 לבדם כי כל החצורה רואים לזכות צמלה זו דגדול הכנסת
 אורחים מהקצלת פני שכניה (שבת קכ"ו) אלא ישמרו איש
 איש לפי עושרו המרבה והמעטע לרצ ירצו ולמעט ימעטו
 כאשר עושין בכל המדינות ויהי ציטורון מן צהאסף ראשי
 עם ויסי ראוון ואל ימות שמעון צכעשותם אגודה אחת וינללו
 מפח (ט) ופס ופחת ויושעו צשועה ונסת * שאנן עם כל
 ישראל יונתן ברי' יעקב נב"ע :

ס"י תקו אשיב צקלרה למרבה המשנה איש כלצני
 סביצי חיים צרי יעקב דעכי מותרת
 אשה לשמש לאלתר אחר הטבילה ואף ביום כגון שפובלות ביום
 שמיני משום גנצי (גיה דף ס"ז) * ובשבת אפר ר"ת לטבול
 ביום שמיני (ט) דחרי קולי לא עבדין * להרסק ספיטע מעבילה
 וגם לטבול ביום :

ס ד י ק

ה ג ה ת

(ס) לשון זה ל"ע מהיהא דכל המשחק כוי ועיי' סוכה מ"ה ליה ולך כוי ושם צגמי ועיי' ים לעמוק כאן * הגר"צ * (ז) ז"ל
 אל צשמם * (ז) ז"ל ארוצה ד' פי * (ט) ז"ל ופסד * (פ) אף דאיכא גנצי ועיי' חוס' נדה ד' ס"ז צ' ד"ה משום *
 ובגמ"י פי"א מהל' איסורי ציאה אום צ' קלת יותר צאורך * הגר"צ :

מכתב ימין שמשון בר אלקנה נביע תשובות של מורי הרב ר' מאיר צצוק"ל
 וכתבתים וסיימתים להח"ר ישר' בן הג"ר תנחום * והשם יזכהו להגות בהם
 הוא ובניו ובניו עד סוף כל הדורות א"א"א ס"ס"ם :

תשובה מדה שיה לעניים ולצינונים ותקנה זו לבני דור
 זה פורקים צאור ועילתא צלא טעמא הילכך
 אזלין צמר אומדן דעתא ואמרינן דהסוא צי דיאל דתקין האי

דעה צשלנו ותהיו צכלל הרולה שיתן ולא יתנו אפרים או סאו
 צעול עמנו ובגזירה הסוה לכולנו ואם מקדם היה החקנה
 זאת הרי ביטלחם אותם יותר משחים ושלש שנים וגם מה שהיתה
 מלון בני העיר של אותה שעה שהיו עשירים כולם וצרוב שאר
 דברים היו מנינים על עניים מה שאין עמה ועוד וכי הלכה למשה
 מסימי תקנה הידועה ויכרת שאינה שיה לכל והראשונים תנוס
 נפסס מה שעשו לעלמן עשו ומי יכול לדעת דעתם וכונתם
 וצולאי לטובת הביצור ולדעתם עשו ואם הם בני אדם אלו
 סמורים ולא החמור של ר' פנחס צן יאיר (שבת דף ק"ב) :
 ואכתנו עיינו נשא אל הסרים הגזורים וצרותינו שכשאר עיירות
 וגראה מה יורינו וצכל זאת לא חשו ואמרו אי עשו כדעתנו
 אז כשמור כולם ועשה מורי האורסין מיטלטלין צלי מלון וממן
 הצדקה ועניי העיר צמוקר כל מחמת שאין לחצורה תקנה אמיתית
 ונכונה לפני החבלע הריצ כנוטש מורי עשה כמכתך שלא
 יתצבה המסלוקת ויתצטלו התמידים כי מידי יום ביום מושיצים
 האורסין וזועקים ואין עונה ומבקשין את מדת ענווהך להשיצו
 דעתך ולהחזיר לנו כחצינו זה שלא יכפרונו צשעת הדין ולא יאמרו
 לא כחצנו כל דצריהם * ויהיה אכתנו עבדים לשם (ה) ולך
 ופירוש כפירו (ו) אל נשם * להרצות שלום רב ומיים :